CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII
(Seria a IV-a nr. 46)
JOI
29 martie 1990
COTIDIAN DE SEARĂ
4 pagini — 1 leu

www.coredo.ro

Românii nu sînt comuniști!

Asertiunea menționată care exprimă clar și categoric actuala stare de spirit a societății românești aflate în plin proces al luptei pentru instituționalizarea democrației posedă o încărcătură istorică extrem de interesantă, demnă neîndoielnic de relevat. Ea reproduce, în fapt, titlul unui articol publicat de Ion Ionescu de la Brad în 1848, prin care se respingea tranșant o gravă diversiune ideologică. Despre ce era vorba ? Pe fondul unei Europe occidentale înspăimîntate de „stafia comunismului" — după cunoscuta expresie a lui Marx —, spre a-și face mai acceptată invazia în Principatele române, Rusia țaristă arunca asupra revoluției de aici blamul de comunism !

Astăzi însă, prin aceeași afirmație, nu este vorba doar de repudierea unei calomnii, ci de o categorică disociere de structurile unei societăți comuniste, de contestare a unei dictaturi totalitare instaurate — culmea ironiei — cu concursul decisiv al succesorilor puterii care la 1848 ponegrise pe români prin epitetul de comuniști ! Și, în ciuda faptului că societatea a fost destructurată și oprimată de o dictatură unică în analele istoriei noastre, ea posedă acum în sînul ei forțe atît de puternice care să-i clameze o asemenea stare de spirit. Și faptul este deplin explicabil. Căci dacă la 1848 comunismul se configura ca o simplă teorie care-și căuta un teren de aplicare, cunoscut fiind sumar de intelectuali răzleți, astăzi i se opune oprobriul unei întregi națiuni, victima experimentării lui dezastruoase timp de mai multe decenii.

Manifestările și demonstrațiile anticomuniste sînt, deci, rezultatul unei descătușări a sărăciei, mizeriei, suferinței și decăderii a milioane de oameni. Toți aceștia au fost aduși de regimul comunist într-o stare de sclavie modernă, de biete ființe al căror destin era dictat de legi imuabile, care-i condamnau la o goană perpetuă pentru o subzistență mizeră și plină de tot felul de privațiuni.

Nu întîmplător, prin urmare, anticomunismul a constituit unul din principalele țeluri ale revoluției. Numai că, printre oamenii politici care i-au preluat frînele, puțini au fost aceia care să se angajeze cu sinceritate în acea direcție. Pentru că deși în ziua de 22 decembrie — cînd s-au constituit organele provizorii ale noii puteri — sub presiunea mulțimii care se opunea tentativei de a face din revoluție o tranzacție prin promovarea la cîrmă a unor oameni dubioși, s-a afirmat oficial că România n-a fost, nu este și nu va fi comunistă, noii guvernanți au considerat efemer sau mai îndepărtat un asemenea imperativ. De aici demonstrațiile anticomuniste care se țin lanț, o puternică presiune populară asupra autorităților care, deși s-au dezis public de p.c.r., refuză încă să se pronunțe categoric asupra comunismului ca sistem și sursă ideologică de remodelare a societății. Evident că, pe un asemenea teren, temerile și nemulțumirile cunosc faze dintre cele mai accentuate, lupta împotriva comunismului — întrucît restructurarea bazelor lui social-economice este un proces de durată — vădindu-se cu deosebire în sfera simbolurilor. Așa se explică înverșunarea cu care s-a acționat pentru îndepărtarea din piețele publice a statuilor lui Lenin și Groza, acum devenind acută însăși soarta mausoleului din Parcul Libertății care adăpostește osemintele unor criminali ai națiunii, tot atît de odioși ca ceaușescu.

Se dovedește astfel, că românii abjură comunismul nu numai ca structură, ci și ca ideologie, conștienți că sub scutul acesteia unii dintre fruntașii feseniști — neeliberați total de sub mrejele ei — ar mai fi tentați să încerce unele experimente „umaniste", ca și cum acelea efectuate deja timp de decenii cu rezultate total negative, n-ar fi suficiente și edificatoare. Și dacă, deci, la 1848, românii respingeau blamul de comunism, astăzi prin sloganul „Jos comunismul !, îl contestă nu numai ca sistem ci și ca ideologie, după mai multe decenii de suferințe devastatoare. Se poate afirma astfel cu deplin temei — în lumina contestației politice din țară — că nici astăzi românii nu sînt comuniști !

APOSTOL STAN

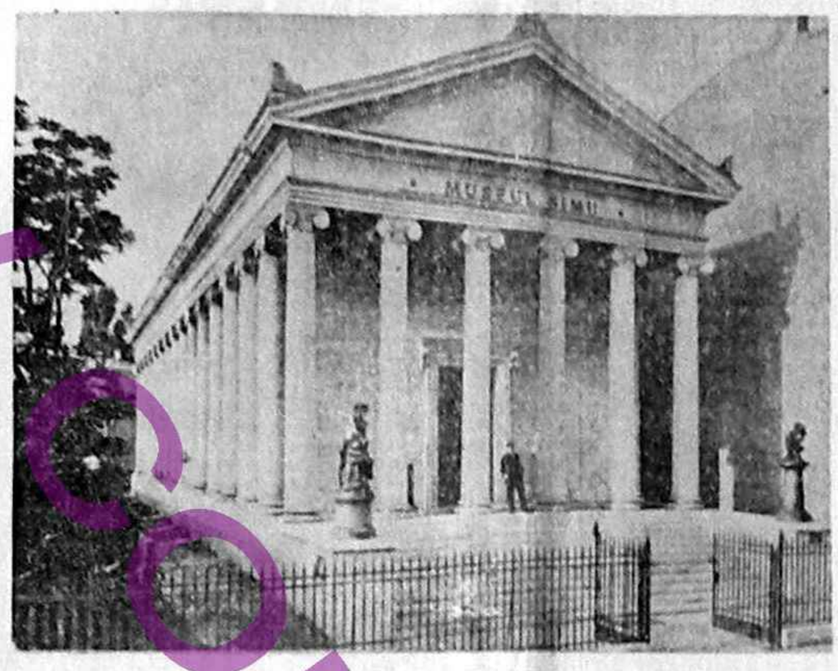

Monument simbol distrus de comunism

Muzeul Simu

Clitorit în anul 1910 de către Athanasie Simu (1834—1935) sub forma unui templu în stil ionic grec, edificiul a fost donat în anul 1927 Statului Român împreună cu multele și valoroasele opere de artă pe care le adăpostea.

Regimul comunist — dintr-un exces de sistematizare, pe care pe atunci doar îl prefigura — a distrus această bijuterie arhitectonică a Capitalei, a împrăștiat exponatele (unele ajungînd la Galeria colecțiilor de artă, dar altele poposind și pe strada Primăverii) și a promis că va reface clădirea în Parcul Herăstrău. Promisiune rămasă, ca și multe altele, neonorată.

SILVIU DRAGOMIR

Unitatea națională și Iuliu Maniu

Sînt cu sufletul îndurerat, ochii încep să lăcrimeze urmărind scenele de groază de pe străzile Tîrgu Mureșului. Micul ecran este lapidar, sec, fără comentarii. Cruzime sălbatică, primitivă, opera unor monștri care au izgonit rațiunea și cuvîntul din piața orașului. Dar cine sînt monștrii din umbră ? Cum îi identificăm și cînd ? Este noaptea tîrziu și mă aplec peste documentele Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia. Prin fața văzului fulguiește pe Cîmpia Libertății 1 Decembrie 1918, lumina și voința lui Dumnezeu și a ființei române.

Parcurg în întregime cuvîntarea lui Iuliu Maniu, unul din marii cîrmuitori ai statului modern român, al României Mari, în fața celor peste 100 000 de delegați ai Transilvaniei, Maramureșului, Crișanei și Banatului. Firesc, erau majoritatea români, dar erau și maghiari și germani care trăiau entuziasmul marei sărbători. De ce ? Și răspunsul vine de la sine prin actualitatea ideilor rostite atunci, prin viziunea modern-europeană și de o rară limpezime, proprii profilului moral și politic al omului : „Pentru înlăturarea oricărei îndoieli a străinilor asupra ce voim să facem, unirea noastră și libertatea noastră națională, — marele sfat național român declară că nu voiește un imperiu de asuprire. Nu voim ca din asupriți să devenim asupritori. Voim să asigurăm libertatea pentru toți și dezvoltarea pentru toate popoarele conlocuitoare. Marele nostru sfat național, ține să accentueze că urmează vechiul nostru proverb : Ce ție nu-ți place, altuia nu face. Noi voim pe acest pămînt al României Mari, să întronăm libertatea națională pentru toți. Voim ca fiecare națiune să se poată cultiva în limba ei, să se roage lui Dumnezeu în credința ei și să ceară dreptate în limba ei".

Iată sintetizată Carta Drepturilor Omului la început de secol 20. Pentru că zicea Iuliu Maniu : „Noi, care am vărsat lacrimi văzînd limba noastră scoasă din școli, biserici, justiție, nu o vom lua altora". În acel prag de iarnă se puneau temei democrației, se rostuiau drepturile fiecărui individ în parte și fiecărei colectivități, fiecărei etnii. Era atît de lucid încît nu-și putea îngădui perpetuarea unor secvențe ale trecutului în noua viață politică a țării. Nu mai voia să-și amintească de draconicele legi ale contelui Appônyi, visa într-o lume nouă o țară nouă în care certitudinea lui se baza pe „un regim de drepturi și libertăți înăuntrul țării" pentru că „trebuie să ne silim ca structura socială a neamului românesc să corespundă cerințelor moderne".

Fiecare afirmație își are un suport concret în realitatea transilvană, fiecare propoziție este sursa unui real eseu. „Adevărul ce ne călăuzește acum e și singura noastră forță care ne poate ține în viitor, e aceea provenită din unirea tuturor românilor". În afirmația aceasta sînt cuprinse și minoritățile conlocuitoare într-o unitate cu națiunea română. Toleranța are chipul înțelepciunii. Înțelegerea la fel. „Vrednicia națională se judecă după înțelepciune, cumințenia și înălțarea sufletească, cu care se aduc hotărîri chemate să croiască soarta noastră comună".

Dacă apelăm la istorie descoperim că totdeauna conflictele interetnice româno-maghiare n-au rezolvat nimic bun. Au murit nevinovați 40 000 de români la 1848, au murit mii de români între 1916—1918, au murit mii de români între 1940—1944. Crimele de la Ip și Trăznea au atras după sine răzbunare în toamna lui '44, sporind mereu numărul victimelor de ambele părți. Un secol întreg sîngerînd pămîntul strămoșesc. Și totuși românii și maghiarii au rămas să conviețuiască împreună ; soarta lor în Transilvania este de nedespărțit. S-au unit în răscoale și au pătimit împreună ; și-au îngropat morții în ritual catolic sau ortodox, reformat sau protestant ; s-au căsătorit și și-au botezat copiii după dorința tatălui sau a mamei.

O, inutilă ură care azi mai semeni primejdii ! Blestemat sovinism care îți mai păstrezi rădăcinile și în acest secol al speranțelor omenești.

Mă adresez azi mai mult vouă, prieteni maghiari, colegi de liceu și studenție. Vouă, prieteni întru scris, Fabian Sándor și Magyari Lajos, poeți ai fîntînilor umane, să rămînem prieteni și să ne străduim să rînduim temeliile unei statornice iubiri pe pămîntul Transilvaniei.

Între 16 și 22 decembrie au murit români și maghiari împreună pe baricadele luptei împotriva tiraniei. Cine are oare, azi interes să ne dezbine ? Cine împrăștie ura în locul dialogului și toporul în locul cîntecului, ascunzîndu-se în umbrele irresponsabile ? Cine mai vehiculează idei moarte încă din vremea lui Franz Josef, pentru a stîrni întunericul din ființa noastră și în care scopuri electorale ?

Să ne reamintim de versul lui Attila József „tatăl meu secui și mama mea româncă", de prietenia lui Ady Endre cu Octavian Goga și Emil Isac. Să recitim scriitorii de limbă română din Transilvania, de la George Coșbuc, Rebreanu, Ioan Slavici, la Lucian Blaga și Agârbiceanu și scriitorii de limbă maghiară din același spațiu și nu vom descoperi la niciunul potențarea urii între români și maghiari, dimpotrivă.

Sîntem în pragul unei democrații reale. Este în puterea noastră, a tuturor, să o apărăm. Să preluăm numai adîncimea spuselor lui Iuliu Maniu și vom putea așeza pacea în podișul Transilvaniei. Eu nu cunosc om de bună-credință român care să se opună la drepturile firești ale minorității maghiare, care reprezintă o pătrime din populația Transilvaniei. Și poate ar fi cazul ca într-un profund și sincer dialog să luăm modelul Franței, sub semnul democrației europene, al drepturilor minorităților conlocuitoare și să le aplicăm cu o rigurozitate constituțională și o religiozitate morală a nobilei înțelegeri. Cele aproape 21 milioane de români nu vor să cultive ura sovinistă și nici cei peste 1 753 000 de maghiari nu o vor, sînt sigur. Atunci cine ? Și răspunsul îl cunoaștem cu toții : aceleași elemente extremiste care au îmbolnăvit și sufletul și vremea în noi.

Cu toții am trăit pericolul destrămării și anulării ființei naționale și români și unguri, sub platoșa unei otrăvite demagogii, a dictaturii unui sistem avortat din naștere. Dar după 22 Decembrie putem să vorbim altfel, putem aspira și crede în lumea din noi, în unitatea noastră.

Să ne răzbunăm pe toți născocitorii de zvonuri prin unirea noastră, prin visele noastre, care nu pot fi decît comune.

ION IUGA

Identitatea morală a celor din preajma noastră

Nevoia de a cunoaște identitatea morală a celor cu care lucrăm sau venim în contact, a preocupat dintotdeauna și deopotrivă atît pe oamenii obișnuiți c.t și personalitățile care și-au pus amprenta pe evoluția istoriei.

Iar stringența acestei preocupări a crescut întotdeauna în mod dramatic în timpul și după acele perioade ale istoriei în care etica și morala au fost flagrant ignorate sau pervertite. Este chiar situația în care ne aflăm noi acum și iată de ce. Începînd de la Lenin încoace, în dorința obsesivă de a acapara și menține puterea cu orice preț, comuniștii au împărțit oamenii în două categorii : cei care sînt cu ei și cei care sînt contra lor, cale de mijloc neexistînd, după cum îi plăcea să afirme cu emfază lui I.V. Stalin. Pentru a nu greși atunci cînd clasificau oamenii după aceste două categorii, comuniștii din toate țările unde erau la putere, au aplicat un principiu favorit al lui Stalin : „decît să scape un vinovat, mai bine sînt pedepsiți nouă nevinovați". Și nota bene, a nu fi alături de ei însemna a fi contra lor, ceea ce era o gravă vină la adresa setei lor sacrosancte de putere.

Aceste principii politice și juridice au guvernat climatul etic și moral în care a trebuit să trăiască timp de 45 de ani poporul român, iar fiecare dintre noi a încercat să găsească propriul răspuns la această agresiune permanentă la conștiința noastră, pe baza judecății, moralei, voinței și structurii sale sufletești.

Situația cea mai grea au avut-o cei care în 1945 erau oameni deja formați, pe care comuniștii i-au făcut răspunzători de tot ceea ce contravenea conceptului lor stingist și retrograd despre lume. Dintre aceștia au fost recrutați cei care au plătit cel mai scump tribut de suferință de-a lungul celor 45 de ani care s-au scurs.

În schimb, cei ce erau încă minori și care au intrat în viața activă după 6 martie 1945 au suportat asaltul celor mai mari presiuni și tentații de pervertire morală, utilizate ca mijloace de condiționare a formării și evoluției lor profesionale și a dreptului la o viață pe care fiecare și-o dorea decentă.

În această situație, practic, tot tineretul țării a fost obligat să facă parte din formele instituționalizate de partidul comunist pentru formarea „omului de tip nou", adică : șoim al patriei, pionier sau u.t.c.-ist. Sînt foarte puțini cei care au reușit să scape de acest triptic și asta s-a întîmplat numai în faza incipientă a dictaturii, adică în perioada 1945—1950.

Iar în ultimul timp chiar apartenența la p.c.r. tindea să devină o formă obligatorie de prostituare morală, în special pentru cei care se remarcau prin capacitatea lor profesională.

Această acțiune a p.c.r. a impus exponențiarea unor secvențe ale trecutului în noua viață politică a țării. Nu mai voia să-și amintească de draconicele legi ale contelui Appônyi, visa într-o lume nouă o țară nouă în care certitudinea lui se baza pe „un regim de drepturi și libertăți înăuntrul țării" pentru că „trebuie să ne silim ca structura socială a neamului românesc să corespundă cerințelor moderne".

Fiecare afirmație își are un suport concret în realitatea transilvană, fiecare propoziție este sursa unui real eseu. „Adevărul ce ne călăuzește acum e și singura noastră forță care ne poate ține în viitor, e aceea provenită din unirea tuturor românilor". În afirmația aceasta sînt cuprinse și minoritățile conlocuitoare într-o unitate cu națiunea română. Toleranța are chipul înțelepciunii. Înțelegerea la fel. „Vrednicia națională se judecă după înțelepciune, cumințenia și înălțarea sufletească, cu care se aduc hotărîri chemate să croiască soarta noastră comună".

Dacă apelăm la istorie descoperim că totdeauna conflictele interetnice româno-maghiare n-au rezolvat nimic bun. Au murit nevinovați 40 000 de români la 1848, au murit mii de români între 1916—1918, au murit mii de români între 1940—1944. Crimele de la Ip și Trăznea au atras după sine răzbunare în toamna lui '44, sporind mereu numărul victimelor de ambele părți. Un secol întreg sîngerînd pămîntul strămoșesc. Și totuși românii și maghiarii au rămas să conviețuiască împreună ; soarta lor în Transilvania este de nedespărțit. S-au unit în răscoale și au pătimit împreună ; și-au îngropat morții în ritual catolic sau ortodox, reformat sau protestant ; s-au căsătorit și și-au botezat copiii după dorința tatălui sau a mamei.

O, inutilă ură care azi mai semeni primejdii ! Blestemat sovinism care îți mai păstrezi rădăcinile și în acest secol al speranțelor omenești.

Mă adresez azi mai mult vouă, prieteni maghiari, colegi de liceu și studenție. Vouă, prieteni întru scris, Fabian Sándor și Magyari Lajos, poeți ai fîntînilor umane, să rămînem prieteni și să ne străduim să rînduim temeliile unei statornice iubiri pe pămîntul Transilvaniei.

Între 16 și 22 decembrie au murit români și maghiari împreună pe baricadele luptei împotriva tiraniei. Cine are oare, azi interes să ne dezbine ? Cine împrăștie ura în locul dialogului și toporul în locul cîntecului, ascunzîndu-se în umbrele irresponsabile ? Cine mai vehiculează idei moarte încă din vremea lui Franz Josef, pentru a stîrni întunericul din ființa noastră și în care scopuri electorale ?

Să ne reamintim de versul lui Attila József „tatăl meu secui și mama mea româncă", de prietenia lui Ady Endre cu Octavian Goga și Emil Isac. Să recitim scriitorii de limbă română din Transilvania, de la George Coșbuc, Rebreanu, Ioan Slavici, la Lucian Blaga și Agârbiceanu și scriitorii de limbă maghiară din același spațiu și nu vom descoperi la niciunul potențarea urii între români și maghiari, dimpotrivă.

Sîntem în pragul unei democrații reale. Este în puterea noastră, a tuturor, să o apărăm. Să preluăm numai adîncimea spuselor lui Iuliu Maniu și vom putea așeza pacea în podișul Transilvaniei. Eu nu cunosc om de bună-credință român care să se opună la drepturile firești ale minorității maghiare, care reprezintă o pătrime din populația Transilvaniei. Și poate ar fi cazul ca într-un profund și sincer dialog să luăm modelul Franței, sub semnul democrației europene, al drepturilor minorităților conlocuitoare și să le aplicăm cu o rigurozitate constituțională și o religiozitate morală a nobilei înțelegeri. Cele aproape 21 milioane de români nu vor să cultive ura sovinistă și nici cei peste 1 753 000 de maghiari nu o vor, sînt sigur. Atunci cine ? Și răspunsul îl cunoaștem cu toții : aceleași elemente extremiste care au îmbolnăvit și sufletul și vremea în noi.

Cu toții am trăit pericolul destrămării și anulării ființei naționale și români și unguri, sub platoșa unei otrăvite demagogii, a dictaturii unui sistem avortat din naștere. Dar după 22 Decembrie putem să vorbim altfel, putem aspira și crede în lumea din noi, în unitatea noastră.

Să ne răzbunăm pe toți născocitorii de zvonuri prin unirea noastră, prin visele noastre, care nu pot fi decît comune.

ION IUGA

Experiență și dialog

Clopote și aplauze

Bat clopote peste Prut și Tisa. Bat clopotele în Dealul Mitropoliei, vestind Duminica Bunei Vestiri.

Bat clopote la Alba Iulia, bat clopote la Curtea de Argeș, bat clopote la Putna, e Duminica Bunei Vestiri.

La Timișoara bat în dungă, clipa durerii e încă vie, Timișorenii cu ochii în lacrimi îngenuncheazâ în fața cruciior de lemn neeluit. Mame împietrite de durere aprind lumînări la capetele eroilor căzuți în Revoluție.

Au trecut trei luni de la cruciada copiilor.

În timp ce televiziunea cenzurată, rădă slujba Bunei Vestiri, în sala de mărmură a casei scinteii, disidenții comuniști, constituiți în garda comunistă cu chip uman, salută cu ropote de aplauze, apariția tovarășului prim-ministru „mărțișor", fiul membrului supleant al c.c., Walter Roman.

Crescut în spiritul umanității, dusman deschis al clanului ceaușescu încă de cînd era la grădiniță, în grupa mare, își continuă studiile în Franța „în condiții grele". Revoluția îl găsește pe barricadă, călcat pe bombeuri, tras de brăcinari, rezistă coatelor, ghionturilor. Excelent înaintas pe linia de trei sferturi a c.c., excaladează cu ultimele eforturi balconul c.c.

Pentru merite deosebite, atașament și devotament în slujba partidului comunist român, tovarășul prim secretar al c.c. al u.t.c., secretar al c.c. al p.c.r., primul secretar al p.c.r. de la Timișoara și Iași, „nașul frontului" îl numește prim ministru al Guvernului Provizoriu (tereșteane Doamne de provizorat !).

În cuvîntul domniei sale desprindem clar diferența dintre comunismul totalitar de tip stalinist și comunismul uman. Puținele poticneli, pauze în gîndire, dezacorduri gramaticale, sînt trecute pe seama emoției. În sală se află viitorii senatori ai FSN-ului, continuatorii liniei directoare privind rolul partidului comunist și prosperitatea României.

Nu știm Capitala ce lider și-a ales, dar propun ca primul congres al FSN-ului să se țină în casa republicii zidită de tăticul lor. Merită pentru tot ce au făcut în zilele fierbinți ale revoluției. Acesteia în sală nu s-a făcut pe bază de legitimații ca în Parlament ci pe baza carnetului de partid.

Gurile bune spun că s-a ținut și un moment de reculegere pentru pierderea monumentelor, petru groza și Ienin.

NABUCO

Ingrata politică a indiferenței — plătită cu dezlănțuirea crimei

Nu știi cu ce să începi. Nu știi cum să procedezi pentru a face să se înțeleagă mai bine că ingrata politică a indiferenței față de problema minorităților, dusă de guvern de la 22 decembrie 1989 pînă în prezent, a fost plătită cu dezlănțuirea crimei pe teritoriul ardelean. După odioasa dictatură ceaușistă, care n-a înțeles nimic din delicata problemă a minorităților în Ardeal, iată că vin alții care nu cunosc Ardealul. Iată că vin alții care în numele democrației lasă ca totul să meargă de la sine și să se rezolve de la sine. Astfel că slăbiciunile și indiferența conducerii, a guvernului, au fost plătite cu dezlănțuirea tragicelor evenimente de la Tg. Mureș, Covasna, Harghita și din nord-vestul românesc.

S-a putut observa cum indiferența unei conduceri a creat situații explozive, care n-au mai putut fi stăpînite. Democrația noastră nu poate să acorde decît drepturi firești minorităților din România, de a-și cultiva limba maternă, tradițiile de cultură etc. Dar tocmai aici trebuiesc bine stăpînite lucrurile, fără slăbiciuni inadmisibile, care au dus, de cîteva luni, la deteriorarea învățămîntului în Ardeal, printr-o politică „impusă" parcă de minoritatea maghiară ministerului de resort care, se pare, n-a înțeles nimic din fraza aruncată : „Limba română a fost opresivă". Cum a fost posibil ? De ce s-a tratat cu atîta indiferență penibila situație a dezmembrării școlilor la Tg. Mureș, la Satu Mare, la Carei și în alte localități ? De la învățămînt, indiferența s-a transmis direct în problemele vieții sociale. Conducerea guvernului a admis ca în 15 martie o delegație din Ungaria să pună flori la mormîntele eroilor maghiari din Revoluția de la 1848. Un lucru firesc. Dar o dată admisă, starea de lucruri și așa plină de tensiuni, trebuia să fie bine stăpînită pentru a se evita exagerările și dezlănțuirile naționalist-extremiste la care s-a ajuns, ducînd la crimă. Poporul român a fost jignit la el acasă de cei veniți de peste granițe care trebăluiau la noi ca la ei acasă. Cum a fost posibil așa ceva ? Elementele sovine maghiare au dezlănțuit crima. De luni de zile, din păcate, ea plutea prin aer. Dl. Iliescu a fost solicitat energic în 17 martie să vină la Tg. Mureș. Dar domnia sa a cuvîntat doar pe canalul Televiziuni și, culmea, acuzînd doar elementele românești, tocmai dintr-o necunoaștere și stăpînire directă a situației care i-ar fi arătat la fața locului cum că cei veniți din Ungaria au instigat, alături de unii maghiari localnici, la răfuieli cu românii și la crimă. Te întrebi din nou : cum a fost posibilă această indiferență față de situația creată, ameliorată doar prin declarații pe care ulterior ești nevoit să le revoci ? Mai mult, avertizările clare făcute de P.N.Ț.-c.d. au fost interpretate ca neavenite, motiv pentru care dl. Ion Iliescu a fost interpelat în presă. Am aflat în aceste zile că s-a ajuns la o „modalitate înțeleaptă" prin care s-a sugerat ca maghiarii să se pronunțe asupra reprezentanților români în consilii, și invers, ca o cale reciprocă de înțelegere. Într-adevăr, este o cale, numai că ne întrebăm, ce s-ar întîmpla dacă minoritățile s-ar prevala de această cale? La ce s-ar ajunge ?

Oricum, calea deschisă către minorițate trebuie să fie aceea a încrederii, a colaborării și înfrățirii, dar pe un teritoriu românesc, cu o limbă oficială de stat, ce trebuie cunoscută de toți cetățenii. De aici trebuie să pornim iar indiferența față de toate cele de mai sus dă impresia că decît alții care nu cunosc Ardealul, iar Ardealul suferă.

VASILE VETIȘANU

Sîntem hotărîți să ducem acțiunea pînă la capăt

Interviu cu inițiatorul Proclamației de la Timișoara

Rep. : Cine sînteți de fapt, d-le George Serban ?

George Serban : Sînt asistent universitar la Catedra de Filozofie a Institutului Politehnic Timișoara.

Rep. : Aveți și alte preocupări ?

G.S. : Sînt autorul a două romane : „Somnul" (1983) — roman politic trecut la index în mai 1984, în urma unui atac violent în presa oficioasă, și „Turnirul" (1987) — roman de dragoste.

Rep. : Ați dat citire „Proclamației de la Timișoara". Care este aportul dvs. la redactarea ei ?

G.S. : Am propus și redactat această proclamație pentru a aduce la cunoștința opiniei publice românești, idealurile Revoluției de la Timișoara. În formă, sînt implicat în mare măsură, însă ideile nu-mi aparțin, ele fiind proprietatea Revoluției.

Rep. : Cu cine ați mai colaborat, la elaborarea Proclamației ?

G.S. : Textul redactat de mine a fost supus unor dezbateri și în cadrul Societății Timișoara, Societății Europa și în două ședințe ale Consiliului Municipal Timișoara. Proclamația a fost adoptată cu 45 de voturi pentru, 3 abțineri și nici o împotrivire.

Rep. : Ce părere aveți despre participarea la alegeri a fostelor cadre care au făcut parte din nomenclatura ceaușistă ?

G.S. : Ne-a surprins faptul că C.P.U.N. a ignorat, pe lîngă mai multe puncte din „Proclamația de la Timișoara" și pe aceasta la care v-ați referit. Această nomenclatură, știe toată lumea, se compune în marea majoritate, din recruți incompetenți, avansați în funcții de conducere pe criteriul fidelității și supunerii față de clan. Așa cum i-am spus și d-lui Ion Iliescu la întîlnirea din 19 martie, acești oameni nu mai au ce căuta în viața politică a țării. La vremuri noi, sînt necesari oameni noi. Chiar dacă legea electorală a fost adoptată de C.P.U.N., noi vom continua să insistăm pentru introducerea amendamentelor cerute de Proclamație.

Rep. : Ce planuri are în obiectiv „Societatea Timișoara" împreună cu cei care au aderat la ideile Proclamației ?

G.S. : Să fim prezenți în presă, la mitingurile de adeziune la Proclamație pentru satisfacerea revendicărilor noastre. Vom constitui la Timișoara o Comisie de experți, care să propună o listă de măsuri urgente de descentralizare economică în administrație, aplicabile în actualul sistem legislativ. Dorim ca la sfîrșitul lunii aprilie să organizăm o Adunare Națională a tuturor organizațiilor din țară care au aderat la „Proclamația de la Timișoara". Sîntem hotărîți să ducem acțiunea pînă la capăt, smerind să recunoaștem Revoluția ce ne-a fost confiscată.

Rep. : Vă mulțumim și vă asigurăm că sîntem alături de dumneavoastră.

IOAN SURDU

O ÎNTREBARE PE ZI

O știre nu prea veche difuzată de radiodifuziunea etc. etc. ne aducea la cunoștință că fusese în misiune în Ungaria pentru a purta convorbiri asupra relațiilor româno-ungare, în calitate de trimis al țării noastre, cine credeți ? Nimeni altul decît... dl. Janos Fazekas.

Cei care a făcut parte și nu de azi pe mîine, ci vreme îndelungată din nomenclatura comunistă — și sub Dej și sub Ceaușescu — deținînd, pe rînd, conform rotației cadrelor, mai multe posturi ministeriale, membru cu titlu permanent în c.c. al p.c.r. și de asemeni membru în biroul politic și comitetul politic — dacă nu mă înșel — deținînd și postul de secretar al c.c. — este trimis ca reprezentant al României într-o misiune oficială. Ar fi trebuit să se precizeze și cine i-a dat acreditarea aceasta: președintele C.P.U.N. sau al C.F.S.N. sau dl. prim-ministru ?

La orice analiză nu vom putea deslușí pe cine și ce anume reprezenta Janos Fazekas într-o misiune în străinătate ?

Este membru al vreunui organism, oricare ar fi el, din cele create de F.S.N. ? Ar fi trebuit să ni se spună, să știe toată lumea cum a ajuns acolo din situația de foarte susceptibil de a fi trimis în fața judecății, laolaltă cu alții ca el, care au fost stîlpi ai unei opresiuni odioase. (Dar totuși să nu fim asa de severi atîta vreme cît un fost prim-ministru și activist de frunte al c.c. al p.c.r. ca dl. Verdet se plimbă liber și se mai și agită cu diverse formule...). Dar poate că sînt și acestea niște merite care trebuie încurajate și răsplătite cu încrederea de a susține punctul de vedere al României.

Cum l-ar fi putut susține, este o altă poveste. Cum ce ar fi putut prezenta domnia sa la Budapesta ? „Concepția" (președintelui n.c.) străluciță în problema națională și a minorităților, care nu a făcut decît să învrăjbească și să înveninezе raporturile reciproce, politică căreia i-a fost asi tadelungaș un exponent de frunte.

Cu aceasta ce putea să rezolve și ce putea să obțină la Budapesta ? Nu știu căci nu a dezvăluit nici un raport sau acesta este ținut secret. Sau poate a fi încheiat vre-un acord, care urmează a clasat regim.

Se pune întrebarea : această misiune a tovarășului de pînă mai ieri, este și ea cu ceva legătură în tensiunile exacerbate ?

IOAN FRINCU

SCRISOARE DESCHISĂ
Comisiei Guvernamentale pentru analizarea cauzelor conflictuale din județul Mureș

Urmare a evenimentelor produse în municipiul și județul Mureș după Revoluție și în mod special după data de 19 martie 1990, ne exprimăm nemulțumirea și dezaprobarea față de poziția adoptată de C.P.U.N., organele județene și municipale, precum și de mass-media românească, astfel :

1. — aprobarea comemorării pe teritoriul României a aniversării a 142 de ani de la declanșarea revoluției ungurești de la 1848, deși acest eveniment nu privea poporul român și era de la sine înțeles că se urmărea propagandă șovină și dezmembrarea teritorială a țării — deziderat urmărit de-a lungul istoriei de populația de origine ungurească din Ardeal.

Concluzionînd, se sărbătoreau de fapt cele 40 000 de victime de naționalitate română și distrugerea a 230 sate românești.

Acestea s-au materializat prin arborarea în mai multe localități — Tg. Mureș, Sovata, Albești etc., și în diverse clădiri, blocuri, autovehicule — a steagului unguresc, coroane depuse la monumente, brelocuri etc., precum și lozincile strigate cu ocazia manifestațiilor din aceste zile cu caracter antiromânesc : „Acum sau niciodată", „Moarte românilor", „Ardealul e al nostru", „Jos Vatra Românească". În jurul orei 22 s-a intonat imnul de stat al Ungariei.

2. — comunicatul prezentat la postul de televiziune în seara zilei de 19 martie 1990 de către președintele C.P.U.N., comunicat elaborat fără cunoașterea exactă a realității din Tg. Mureș, fapt pentru care a avut un caracter ambiguu, cu tentă de învinovățire a românilor. În loc să aibă un efect de restabilire a ordinii și calmului în oraș, a avut o reacție inversă a populației ungurești care a declanșat manifestația și lupta de stradă din data de 20 martie 1990.

3. — neluarea măsurilor care se impuneau din primul moment de către conducerile municipală și județeană a C.P.U.N., măsuri care aplicate cu fermitate ar fi putut evita consecințele grave ale manifestațiilor și luptelor de stradă, și neluarea unor poziții oficiale față de evenimentele produse în municipiu și județ, astfel :

— luarea de decizii controversate și echivoce în legătură cu liceul Bolyai și cu separarea școlilor ;

— neluarea unei poziții ferme față de greva studenților și cadrelor didactice ungurești de la I.M.F. Tg. Mureș, grevă cu revendicări nefondate și inacceptabile, care a condus și conduce la perturbarea procesului de învățământ la ambele secții. Din aceste revendicări nu amintim decît una singură : Stabilirea unui număr de locuri în facultate exclusiv pentru studenții unguri. De menționat că după îmbunătățirea sistemului de corectare a lucrărilor de admitere și de alte cadre didactice decît cele ungurești, numărul studenților unguri a scăzut simțitor ;

— neluarea măsurilor imediate împotriva farmaciștilor de la unitatea nr. 28, care au refuzat servirea cu medicamente a românilor și inscripționarea firmei în limba maghiară, incident de la care au început tulburările. Urmare acestui incident, populația română s-a adunat spontan, manifestînd împotriva șovinismului. În timp ce se deplasa spre centrul orașului, un cetățean ungur, la volanul unui autoturism a intrat în plin în coloană, provocînd accidentarea a 14 demonstranți pașnici ;

— neluarea unei poziții oficiale față de pingărirea statuii lui Avram Iancu din Tg. Mureș și distrugerea statuii lui Nicolae Bălcescu din Sovata ;

— neinformarea oficială a populației, cu măsurile luate în legătură cu incendierea mai multor locuințe ale românilor din Sovata ;

— neluarea unor măsuri deosebit de ferme după evenimentele din data de 19 martie a.c., cînd manifestația a degenerat, provocînd rănirea a peste 30 de persoane, deși se prevedea o manifestație pentru ziua de 20 martie a.c.

Neluarea măsurilor adecvate a dus la ocuparea sediului Consiliului județean și a primăriei de către manifestanții unguri și la producerea măcelului cu victimele cunoscute.

— menținerea în organele locale a unor persoane cu activitate naționalist-șovină, dintre care dl. Kinces E. — cu demisie prezentată și acceptată în data de 19 martie 1990 la manifestația spontană, dl. Tokes A., dl. Jakobfi A. ;

— considerăm că dezinformarea C.P.U.N. în legătură cu starea de spirit și evenimentele din municipiul Tg. Mureș și județul Mureș se datorează și d-lui. Kiraly Karoly care este cunoscut ca persoană șovină, prin activitățile deținute pînă la revoluție ;

— neluarea poziției față de atitudinea U.D.M.R. care a declarat grevă generală pentru toți membrii acesteia, precum și pentru simpatizanți. Datorită acestei greve întreaga populație a municipiului Tg. Mureș a rămas fără pîine o zi ;

— neluarea unei poziții oficiale față de tendințele naționalist-șovine și falsă informare din mass-media locală în limba maghiară ;

4. — Neprezentarea evenimentelor de la Tg. Mureș și din județ în mass-media centrală și locală, decît cu mare întîrziere, incomplet, cu caracter evaziv, creînd o stare confuză în țară prin necunoașterea adevărului.

Apreciem ca rușinos că de la un eveniment istoric care atenta la integritatea țării, televiziunea română să nu aibă imagini proprii, apelînd la cîteva imagini de la un reporter irlandez.

Ziarul local „Cuvîntul liber" din data de 21 martie 1990 nu pomenea nimic de evenimentele sîngeroase din 20 martie, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

5. — Nu putem fi de acord cu atitudinea iresponsabilă a unor lideri ai U.D.M.R. și populației ungurești care au cerut punerea în afara legii a Uniunii „Vatra Românească" și etichetarea ei ca organizație fascistă.

Avînd în vedere importanța deosebită pe care o are Comisia Guvernamentală în stabilirea adevărului legat de evimentele care au avut loc în municipiul Tg. Mureș și județul Mureș, precum și în propunerile care se vor face în vederea adoptării legislației privind drepturile minorităților, propunem următoarele :

1. — Reanalizarea evenimentelor și a vieții sociale din Ardeal de-a lungul istoriei, în special în perioadele 1848, 1918, 1940—1945 și în perioada funcționării regiunii Mureș — Autonomă Maghiară. În acest sens considerăm necesară consultarea istoricilor.

2. — Participarea la lucrările comisiei cu drept legal a reprezentanților Uniunii „Vatra Românească" — unicul reprezentant al românilor din Ardeal.

3. — Limba oficială pe întreg cuprinsul țării să fie limba română.

4. — Toate denumirile de localități, instituții, străzi, firme, etc., să fie numai în limba oficială de stat considerînd că este obligația elementară a tuturor cetățenilor să cunoască limba țării în care trăiesc.

5. — Învățămîntul elementar și liceal să fie organizat în clase cu predare în limba minorităților conlocuitoare, așa cum este organizat în prezent. Organizarea de școli separate creează pericolul apariției unor focare de educație șovină.

6. — Toate facultățile (inclusiv I.M.F. Tg. Mureș) să aibă în exclusivitate limba de predare LIMBA ROMÂNĂ, cu excepția institutelor de teatru și pedagogie. Considerăm că orice specialist pregătit în institutele de învățămînt superior urmează a desfășura activitatea în întreprinderi, instituții, etc., împreună cu populația română, limba oficială de comunicare fiind limba română.

7. — Teatrele să fie comune cu secția română și cu secțiile în limba minorităților naționale din zonă.

8. — Datorită faptului că organele locale municipale și județean Mureș al C.P.U.N. s-au dovedit incapabile de a conduce activitatea, considerăm necesară desființarea acestora și preluarea provizorie a conducerii pînă la alegeri, de către armată.

9. — Avînd în vedere că în municipiul și județul nostru, populația română este majoritară, considerăm de importanță vitală ca membrii viitoarelor organe locale să fie în majoritate români, iar primarii și adjuncții acestora să fie numai români. Pentru celelalte județe ale țării propunem a se analiza de la caz la caz și a se hotărî în consecință.

10. — Propunem îmbunătățirea legilor privind activitatea șovinistă, iar organele puterii de stat să acționeze ferm ori de cîte ori se constată încălcarea acestora, evitînd astfel cazuri de neadmitere în întreprinderi a românilor sau ungurilor, livrarea preferențială de alimente și bunuri de consum, dictate de naționalitatea celui care le oferă.

Am prezentat o parte din principalele stări de fapt reușite ca urmare a manifestațiilor din perioada 15—21 martie 1990 și am enunțat cîteva propuneri rezultate din experiența noastră de zi cu zi, din experiența înaintașilor noștri, din cărțile cu caracter istoric privind evenimentele petrecute în Ardeal datorită repetatelor manifestări șovine și de dezmembrare a Ardealului, solicitate de populația maghiară.

Ne-am permis să vă facem aceste propuneri considerînd că noi românii care locuim în acest teritoriu cunoaștem cel mai bine starea reală a lucrurilor.

Prin propunerile noastre nu am vrut să separăm populația ungurească de ceilalți locuitori și considerăm că acestea nu lezează în nici un fel drepturile acestei minorități, avînd în vedere că teritoriul în care trăim face parte integrantă din România la fel ca oricare alt oraș sau județ.

Ca români vă solicităm ca în propunerile pe care le veți face la rîndul d-voastră către C.P.U.N. să asigure drepturi populației ungurești, dar nu privilegii, pentru a nu ajunge străini în propria noastră țară.

Pentru a face cunoscute propunerile noastre, această scrisoare deschisă o vom adresa unor cotidiene centrale de mare circulație.

Presați de timp, pentru început nu prezentăm decît aceste semnături, urmînd ulterior dacă este necesar să adunăm zeci sau sute de mii de semnături, întrucît considerăm că opinia noastră coincide cu opinia tuturor românilor.

Semnează 158 de cetățeni

ORA 12:

Telegramă din Tg. Mureș

Acum la această oră la Tg. Mureș speranță și anxietate. Români și maghiari deopotrivă se întreabă cum a fost posibilă confruntarea. Opinii convergente și divergente. Sîni acuzate slăbiciunea guvernului și manipularea. Contestatul președinte al comisiei guvernamentale pentru Tg. Mureș — Gelu Voican Voiculescu — a fost înlocuit de dl. Minzatu care se va deplasa și în județele Harghita și Covasna. În apropiere de intrarea în Tg. Mureș filtrul format din efective militare și polițienești. Tancuri. Și totuși oamenii reîncep să-și zîmbească...

La Facultatea de drept, un film despre Tg. Mureș

Să nu uităm nici o clipă că românii n-au afirmat niciodată că minoritatea maghiară trebuie să vorbească numai românește. Personal, am fost în anumite orașe transilvane unde, pînă și firme comerciale, se scriau în limba maghiară. Considerați că asta e discriminare ? Pe care român l-a interesat vreodată faptul că sînt persoane maghiare care, cu toate că posedă act de identitate românesc, nu știu să vorbească limba română ? În schimb, mie personal mi s-a întîmplat să intru într-un magazin, aflat pe teritoriu românesc și să fiu întrebat în limba maghiară ce doresc să cumpăr.

Cu toate că R.T.V. nu a transmis nici un milimetru de peliculă din caseta studenților care rulează la „Facultatea de drept", zilnic de la orele 18, camera 110, vă anunțăm că există anumite cadre filmice realizate la Tg. Mureș în timpul conflictelor.

Noi nu sîntem pentru șovinism și ipocrizie, ci dorim să triumfe rațiunea, să răsară sfînta floare a înțelegerii, deoarece cu toții am suferit împreună, cu toții ne-am jertfit pe altarul diabolic al comunismului și mai mult de atît, sîntem frați, deoarece secole de-a rîndul am înfruntat atîtea și atîtea vitregii !

SORIN CERIN

„Hotarele nedrepte — cele mai cumplite răni"

Miercuri 27 martie s-au împlinit 72 ani de la unirea Basarabiei cu România.

72 de ani — aproape un veac — de tăcere, numărați în ultimii 45 de ani pe furiș, 75 de ani de glorie, de care istoria românească abia de acum și-a cîștigat libertatea de a se mîndri. A avut loc deci la București prima aniversare legală, oficială, liberă, aniversare care urma manifestării omonime de duminică ținută la Chișinău. La reuniune au fost prezenți și liderii partidelor istorice, dl. C. Coposu și dl. R. Cîmpeanu.

Acum, aici în Capitala recunoscută de toți românii inclusiv de basarabeni sau bucovineni, sala a clocotit de entuziasm și de emoție, lacrimile de bucurie au șiroit pe fețe mature și deprinse cu oropsirea. I-am privit și i-am ascultat pe soliți și frații basarabeni ca pe eliberații iadului și ai lui Dumnezeu, ca pe vestitori charismatici. Ei ne-au vorbit despre o țară edenică sugrumată însă de beton, ucisă de o industrie excesivă și grav poluantă, forțată la rusificare, cu români exilați și exterminați, colonizată forțat, mutilată în spirit, în limbă, în cuget și pînă și-n existența ei fizică.

Poeme ca acelea rostite de Octav Sargețiu, Vasile Levițchi și Elena Vataman nu excelau prin textualism și metaforă ci prin entuziasm pașoptist prin angajamentul patriotic și prin sentimentul mobilizator al chemării la redeșteptare națională.

Am făcut cunoștință cu spirite de mare și pilduitor patriotism, ca **OCTAV SARGEȚIU** (scriitor, poet și apropiat colaborator al lui P. Halippa), **VASILE LEVIȚCHI** (poet bucovinean care a suferit pentru sufletul românismului de dincolo de granița nedreaptă a nordului țării), **ALEXANDRU SĂTIUC** (omul cu un sacrificiu de-o viață cu 12 ani de închisoare siberiană pentru românism, inițiator încă de acum 2 decenii al Frontului Național Basarabean, autorul a 13 volume de memorii și acțiuni pentru recuperarea drepturilor românilor din R.S. Moldovenească și pentru retrocedarea Basarabiei și Bucovinei de nord patriei mume, cel care propunea încă sub brejnevism Bucureștiul drept capitală a „Republicii Populare Moldovenești", tricolorul ca steag, româna ca limbă oficială și alfabetul latin).

Ofițele de prezidare a întîlnirii au fost făcute de dl. **NICOLAE LUPAN**, președintele Asociației Pro-Basarabia și Bucovina (înființată la Bruxelles), cel care a ținut aprinsă flacăra nădejdii românismului din Basarabia și Bucovina înstrăinate. În alocuțiunea de început, în asentimentul și ovațiile întregii adunări, a accentuat faptul că Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Hertei constituie „cauza cauzelor românești". Un sinod din 8 preoți au oficiat apoi un **Te Deum** în memoria făuritorilor Unirii de la 27 martie 1918.

ANTON CRIHAN, unicul supraviețuitor dintre autorii Unirii basarabene, în vîrstă de 97 de ani, a fost ales **președinte de onoare** al Aniversării prezente și s-a citit mesajul de salut pe care acesta l-a expediat din Statele Unite, unde rezidează.

Preotul **VASILE ȚEPORDEI** a făcut apoi o evocare a actului istoric din 1918, a vorbit despre opoziția moldovenilor față de puternica rusificare a țării de dincolo de Prut.

„De-o viață pregătit pentru acest moment", **ANDREI STRÎMBEANU** (poet și dramaturg din Chișinău), a evocat „marea nenorocire" care face „bogăția" celor aflați sub ocupație. Preotul **PETRU BUBURUZ** de la Chișinău a pledat apoi pentru păstrarea denumirii de Basarabia pentru pămîntul cel văduvit.

GHEORGHE GHIMPU, secretar și reprezentant al Frontului Popular din Moldova, ne-a reprodus imaginea tragică a decăderii, colonizării și desnaționalizării Basarabiei. Asigurînd asistența că niciodată n-a existat hotar spiritual între Moldova și Moldova, între România și Basarabia, exprimîndu-și speranța că acela de sîrmă ghimpată va fi scos „încă în timpul vieții noastre", Vasile Levițchi a rememorat experiența personală a traumatismului politic din 1939. „Eram acasă la mine ; și deodată m-am pomenit că nu mai sînt acasă". Alocuțiunea sa s-a încheiat cu o „Invectivă la adresa minciunii" sociale și politice, un poem care a văzut lumina tiparului doar acum, după 25 de ani de la prima sa izvodire.

„Astăzi, istoria, în fața ochilor noștri, se scutură de minciună și se spală de noroi", a spus **VLADIMIR BEȘLEAGĂ**, arătînd apoi că existența Basarabiei și Bucovinei dincolo de granițele României constituie o rămășiță a invenției barbare din evul mediu : tinerea ca ostateci (de către imperii) ai unor reprezentanți ai țărilor mici. „Hotarele de sîrmă ghimpată sînt o rușine a secolului al XX-lea", a continuat ideea **VALER MATEI** (Chișinău).

Între vorbitori a luat cuvîntul și ministrul cultelor din România, domnul profesor **NICOLAE STOICESCU**, care a oferit în mod simbolic domnului Lupan un exemplar din **Biblia de la București** și care a prezentat eforturile pe care ministerul său le va face pentru ajutorarea culturală și morală a românilor ocupați de U.R.S.S. (cărți și abecedare în alfabet latin, burse pentru studenți teologi, reînființarea episcopiei de Rădăuți s.a.). „Sperăm că stăpînirea străină va înceta cît de curînd" în țara noastră de dincolo de granița actuală, a spus domnul Stoicescu, arătînd că unitatea sufletească demonstrată acum doreste „să pregătească unitatea politică pe care o așteptăm cu toții".

A fost, în sfîrșit, prima voce oficială a țării noastre, care a avut înălțimea de spirit și simțul de a-și face datoria de a deveni glasul întregii națiuni și de a exprima fără temere dorința națională a românilor, „cauza cauzelor românești" : reeditarea Unirii din 27 martie 1918.

În finalul cuvîntărilor s-a mai ridicat și **ION PUIU**, vicepreședinte al P.N.Ț.-c.d., care a găsit de cuviință să-și încheie discursul cu rugăciunea : „Ajută-ne Doamne și fă ca toată această cauză românească să capete ființă pămîntească !" Este idealul și actul din care partidul nostru și-a făcut prima cauză și pentru care cheamă întreaga suflare românească să acționeze ; întrucît, așa cum a subliniat N. Lupan în final, Revoluția poporului român a venit la București, prin Timișoara, de la Chișinău.

Ansamblul „Rapsodia Română" a oferit în final un program artistic alcătuit din cîntece corale de mare sensibilitate românească, de patriotism veritabil, muzică instrumentală și muzică populară românească.

B. MARIAN

Legea-i lege, dar nu pentru toți!

Zilele trecute am primit la redacția ziarului „Dreptatea" o scrisoare plină de farmec trimisă din localitatea Cîmpeni jud. Alba. De ce am specificat că este plină de farmec, rămîne să vă dați seama și dumneavoastră, stimați cititori. Probabil că ați ghicit. Bineînțeles că e vorba despre F.S.N. După cîte știm, în întreprinderi, cineva (știm noi cine și din partea cărei formațiuni politice) a afirmat că nu se face politică, ci se muncește. În acest sens este un decret lege în vigoare (pentru toți ceilalți !!!). Chiar și la demonstrația pro F.S.N. din 29 ianuarie se scanda „Noi muncim, nu gîndim !", dar după cîte se vede, tocmai cei care trimiteau poporul la muncă și-i îndemnau să nu facă politică în întreprinderi, tocmai aceștia fac politică în instituții și întreprinderi, unde se muncește și după cîte știu, (cu părere de rău, domnilor F.S.N.-iști) se mai și gîndește.

Anexat la scrisoarea din Cîmpeni, județul Alba se află și o adeziune tip, pe care încadrații de la Întreprinderea de tricotaje ar trebui să o completeze tocmai pentru ca dînșii să devină (prin liberă consimțire !!!) nici mai mult nici mai puțin decît membri F.S.N. De altfel, adeziunea trimisă la redacție, respectiv formularul tip, ne-a parvenit gata completat. Merită să vă redau această adeziune... individuală : Subsemnatul FOȘTULICĂ PECERESCU, născut la data de 8 MAI 1921 în RUSIA, domiciliat în str. V. I. LENIN nr. 13, bl. 13, sc. 13 et. 13, ap. 13, oraș EPOCA DE AUR, nr. telefon SECRET DE STAT, de profesie ACTIVIST SECURIST PECERIST ; Prin prezenta declar că ader (sic !) la Frontul Salvării Naționale (NOMENCLATURII COMUNISMULUI) în calitate de membru.

Data : 1900 TOAMNA

SEMNĂTURA,

Localitatea : OARBA DE JOS

TOVARĂȘUL...

Repetăm că formularul tip a venit gata completat cu aceste date, fapt ce ne îndreptățește să credem că nu toți oamenii muncii sînt legați la ochi. Scrisoarea e semnată de economistul stagiar Asănică Ovidiu, maistrul mecanic Jucan Mircea, lăcătușul Boncuț Vasile și merceologul Mihuț Emil, toți încadrați la Întreprinderea de Tricotaje Cîmpeni, Alba și datată 7 martie 1990.

Domnilor de la F.S.N. credeți că împărțind formulare de adeziune în întreprinderi și instituții, acolo unde semnul „Politica e interzisă cu desăvîrșire" trebuie respectat cu sfințenie (el fiind reglementat prin lege) veți cîștiga mai mulți adepți sau ați intrat în panică fiindcă la sediile dvs., deschise în localuri ale fostelor patiserii (vezi Emil Bodnăraș, alimentare (vezi L. Sălăjan), legume-fructe etc. nu sînteți asaltați de solicitatori ? ! ?

Ce să-i faci, se descurcă fiecare cum poate ! Voi dați decrete pe care vi se pare normal să le încălcați primii, că doar totdeauna v-a plăcut să fiți cei dintîi ! ! !

Țineți cu tot dinadinsul să mergeți din greșeală în greșeală ? Se prea poate, altfel cum v-ați mai putea face autocritică !!!

SORIN CERIN

Identitatea morală a celor din preajma noastră

(Urmare din pag. 1)

pînă imensa lor majoritate la cele mai absurde și traumatizante forme de dedublare a personalității, cu greu acoperite de o fragilă pojghiță de falsă indoctrinare, care ecrana din ce în ce mai greu adevăratele sentimente și concepții ale oamenilor.

Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat a arătat încă la scurt timp după revoluție că are porțile deschise pentru toți cei ce fac parte din această categorie, care pot și trebuie să participe la viața politică a țării, ce urmează să se desfășoare de acum înainte în condiții de libertate și comportament etic și moral.

Dar există și un număr mult mai restrîns de foști membri de partid care, fără a fi poate convinși de crezul pe care îl etalau, au găsit că este foarte profitabil să facă exces de zel, dînd cale liberă parvenitismului. Dintre aceștia s-au recrutat activiștii și nomenclatura de partid, care prin tot ceea ce au făcut au adus mari prejudicii poporului nostru. În mod normal ei nu pot fi primiți de nici un partid cu adevărat democratic.

În lumina celor arătate mai sus, declarațiile făcute de tov. Ion Iliescu la televiziune în cadrul emisiunii „o personalitate pe săptămînă", prin care a lăsat să se înțeleagă că aproape jumătate din populația țării era comunistă, nu are nimic comun cu realitatea. Iar speranța sa nedisimulată că această masă de foști membri de partid vor constitui baza electorală a F.S.N.-ului este evident utopică. F.S.N.-ul se poate baza numai pe cea de-a doua categorie menționată mai sus, aceea a activiștilor și fostei nomenclaturi a p.c.r., iar aceasta este o infimă minoritate.

Securitatea și informatorii acesteia reprezintă o altă categorie care suscită enorm de multe suspiciuni și incriminări. Și pe bună dreptate. Creată inițial ca organ al apărării interne și siguranței statului, ea a înlocuit fosta siguranță, după cum miliția a înlocuit poliția. Dar foarte curînd această funcțiune a fost dublată de o alta mult mai întinsă și deosebit de nocivă : aceea de organ de represiune politică și economică a poporului, pus în slujba partidului — stat. Această sarcină nu și-a luat-o securitatea cu de la sine putere, ci i-a fost impusă de politicieni, adică de întreaga nomenclatură a p.c.r., care s-a perindat la conducerea partidului în această lungă perioadă. Toți, dar absolut toți, au aprobat și chiar elogiat funcția de organ de represiune al securității.

Încadrarea cu oameni ai securității s-a făcut pe două căi : prin recrutarea obișnuită la sorocul satisfacerii stagiului militar, valabilă mai ales pentru trupă, și prin încadrarea la cerere, în special în școlile de ofițeri, determinată în mare măsură de atracția unor avantaje materiale pe care le promitea fără însă să specifice, de cele mai multe ori, care va fi plata cerută pentru aceasta. Iar unii și-au închipuit că „dracul nu va fi așa de negru" și au intrat în „horă" uitînd că „cine intră în horă trebuie să joace".

Guvernul nostru provizoriu „a uitat" să ne informeze cîți securiști au fost în țară, și a „uitat" chiar cînd i s-a cerut explicit acest lucru.

Putem estima că au fost între 200 000 și 300 000.

Probabil dintre aceștia — este tot o estimare — circa 10—15% s-au făcut vinovați de cumplite acte de represiune și cîteodată au făcut chiar exces de zel. Ei nu au dreptul să invoce circumstanța că au acționat ca militari în serviciu comandat, deoarece nimeni nu are dreptul să facă rău unui semen al său, atunci cînd i se ordonă. De aceea, ei trebuie judecați pentru a-și ispăsi pedepsele pe care le merită.

Rămîn deci foarte mulți securiști care nu s-au dovedit vinovați în mod explicit și ultimele desfășurări arată de asemenea că în timpul revoluției nu au executat ordinele dictatorului, de care s-au disociat. De aceste fapte trebuie ținut seama în mod concret.

Iar România urmează să fie un stat democrat, și în plus partidul nostru este creștin și democrat. În aceste condiții noi nu avem dreptul să aplicăm legea talionului, ci trebuie să aplicăm principiul de drept unanim admis de lumea civilizată.

Acest mod de a trata lucrurile, specific unui stat drept, are și două consecințe pragmatice demne de a fi luate în seamă. În primul rînd se evită crearea unor grupuri radicalizate provenite din securitate, împinse la acțiuni disperate de o tratare lipsită de discernămînt a cazurilor lor. Există în lume astfel de exemple. Iar în al doilea rînd, printre ei se află cadre necompromise de specialiști de înaltă calificare în contraspionaj, lupta împotriva terorismului, a comerțului cu stupefiante etc., care pot fi utilizați în mod eficient, mai ales acum cînd ultimele evenimente ne arată că există unele cercuri sau persoane individuale cu inițiativă, care sînt tentate să „joace sarabanda" pe teritoriul țării noastre.

După cum miliția a revenit la numele de poliție, probabil și securitatea trebuie să revină la vechiul ei nume de siguranță, sau altul mai potrivit, dacă se va găsi. Dar schimbarea nu trebuie să fie doar cosmetică ci și profundă, iar acest organism va trebui să fie pus cu adevărat în slujba intereselor majore ale Țării și Poporului Român și nu în acelea ale unui partid, oricare ar fi el.

După cum am văzut și știm cu toții, mutilarea adusă de partidul comunist comportamentului etic și moral al poporului nostru a depășit ca întindere și profunzime răul făcut tot de el în oricare alt domeniu. De aceea trebuie să luptăm pas cu pas, cu o perseverență exemplară, pentru a reveni încet dar sigur la limanul dorit și care ne va permite să ocupăm locul pe care îl merităm în comunitatea europeană și internațională.

ANUNȚ

ASOCIAȚIA LUPTĂTORILOR REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989, RĂNIȚI, INVALIZI ȘI URMAȘII EROILOR CĂZUȚI, asociație cu personalitate juridică, anunță adunarea generală a membrilor asociației, pe data de 8 aprilie 1990, orele 9,30.

Participanții se vor prezenta în strada ing. Anghel Saligny nr. 8, sectorul 5 — București.

Pentru informații, zilnic între orele 9—15, la adresa mai sus indicată.

CITIȚI ȘI RĂSPÎNDIȚI „DREPTATEA"!

Greva foamei

A ajunge în acest stadiu al disperării, ultimul pas al demnității umane, înseamnă că s-au epuizat toate celelalte metode prin care s-ar fi putut rezolva respectiva problemă. Din ce în ce mai multe persoane fac greva foamei. Multe nedreptăți s-au făcut în timpul dictaturii. Nu este cazul să le continuăm. Ar fi de dorit să studieze cineva acele dosare pentru a se face în sfîrșit dreptate.

Nu este necesară menționarea numelor celor care fac acum greva foamei. Alarmant este numărul lor mare în plin centrul Capitalei.

De partea cui este dreptatea ? Aceasta numai o judecată nepărtinitoare o poate spune. Pentru a fi scuțiți de milă publică sau de insultele unor extremiști este necesară înființarea unei comisii care din motive umanitare ar trebui să se preocupe în mod special de ei. Datorită înmulțirii cazurilor se poate ajunge la un moment dat să nu se mai preocupe nimeni de ei și efortul lor disperat să devină inutil. Momentul în care se va ajunge la demonetizarea acestei grave acțiuni — greva foamei — este foarte aproape.

Pornind de la ideea că acești nedreptățiți ai soartei își strigă spre cer și spre oameni durerea, ar fi un înalt act de umanism să se ocupe cineva și de ei.

AMELIA NEACȘU

Comunismul a generat, pretutindeni, crimă !

Se adresează dv., o învățătoare pensionară, în vîrstă de 80 de ani, din Moldova, mai precis din com. Berezeni, jud. Vaslui.

Acum cînd întunericul comunist se zvîrcolește în pierzanie, cînd tribunalul istoriei reunește pe martirii neamului românesc în dreapta judecată, vă rog să faceți public prin ziarul dv. și suferințele fratelui meu, Vasile M. Bourceanu, fruntas proeminent al T.U.N.T., și discipol al marelui patriot și democrat Iuliu Maniu.

Vasile M. Bourceanu (1917—1987) provine dintr-o familie de țărani nevoiași din Comănești Covurluiului. După studii strălucit, licențiat în Litere, Filosofie, Drept, absolvite cu *Magna cum laude*, practică scurt timp avocatura la Baroul Ilfov, apoi este profesor la liceul Mihai Bravu din București. Datorită activității sale politice patriotice este mutat profesor la Oltenița, iar mai apoi comuniștii îi inscenează procesa politice ce aveau să-i aducă 14 ani închisoare prin toate temnițele groaznice ale României comuniste — Aiud, Gherla, Jilava, plus detenția la canal.

Pe cît i-a fost pregătirea intelectuală de superioară, pe atît i-a fost soarta de amară. A suferit cu stoicism pentru crezul său politic, pînă în ultima clipă a vieții. Ultima dorință înainte de a trece în eternitate a fost să se scrie pe cruceа sa „Și a murit în credința lui".

Se cuvine acum ca acei care au supraviețuit iadului comunist să scrie în memoriam despre martiriul lui Vasile M. Bourceanu. Consider normal ca în zilele noastre oameni de talia intelectuală și morală a fratelui meu să predea la elevi și studenți adevăratele cursuri de democrație și în nici un caz foști comuniști și neocomuniști, care pîngăresc sîngele conștiinței martirizate, a tinerilor și copiilor ce și-au jertfit viața pentru o patrie liberă și democratică. Arăt că în boxele Tribunalului Militar din strada Negru Vodă, București, fratele meu, șef de lot în proces politic, a fost judecat de marorul Liviu Prună și colonelul Valeriu Sitaru.

Închizitorii comuniști Liviu Prună și Valeriu Sitaru au pronunțat pedepsele grele, pentru uneltire contra ordinii sociale. În ultimul cuvînt la procesul politic din Tribunalul Militar — București fratele meu, Vasile M. Bourceanu, a replicat președintelui completului de judecată, maior Prună Liviu, următoarele : „Vor trece anii, alte stele se vor pune pe umerii dv., părul argintiu se va depune peste timplele dv., dar într-o zi, în străfundul conștiinței, în tribunalul conștiinței dv., veți constata că ați judecat în totalitate fals".

Acum a venit acea zi profetică, iar dl. Prună Liviu nu are mustrări de conștiință. Nu-l apasă oare tribunalul conștiinței ? !

Din temniță în temniță, din nenorocire în nenorocire, cu sănătatea distrusă, așa s-a stins din viață fratele meu la 1 august 1967, fără să mai vadă libertatea și democrația pentru atît de încercatul nostru popor român.

Astăzi este de neînțeles că unii au vrut și mai vor o revoluție marțială anticeaușistă, dar sînt surzi și orbi acei care nu văd că este vorba de o revoluție net anticomunistă.

Comunismul a generat pretutindeni crimă, teroare și năpăstuire a civilizației umane.

Români, treziți-vă !

CETĂŢENI, AVEŢI CUVÎNTUL!

Omul de rînd

Da, sînt omul de rînd! „Relaţiile" mele sînt prieteni nevoiaşi ca şi mine, fără note la alimentare, restaurante, ministere sau poliţie. Fac navetă, stau la cozi, sînt în continuare înfometat în noua perioadă a dezamăgirilor, perioada post-ceaușistă. Consider că cetăţeanul e lipsit de protecţie împotriva abuzurilor şi corupţiei celor privilegiaţi.

Sînt un neprivilegiat şi idealul meu nu este să mă îmbogăţesc, jecmănind pe alţii sau excrocînd.

Am auzit şi văzut multe poccăiri făcute de mafia celor care lucrează în magazine (de orice fel) şi restaurante (marfă dosită, furt, punerea în băutură a tot felul de detergenţi, sode); acte barbare, inumane pentru pofta lor nemăsurată de îmbogăţire, confundînd magazinele cu moşia lor. Nu le putem schimba mentalitatea fanariotoceaușistă decît prin intransigenţă.

Sătul de a fi trataţi ca animalele, propun:

Formarea unor grupe de experţi, economişti, chimişti, merceologi, care să controleze zilnic şi la toate nivelele orice unitate. Nu mai am încredere în poliţia economică şi în şefii lor! Aceşti experţi să fie însoţiţi de o patrulă de poliţie, aflată în subordinea lor. Aceşti oameni fiind meceu alţii, zilnic, se înlătură tentaţia corupţiei. Ei să fie investiţi cu puteri absolute de decizie, adică, mai scurt: să scoată pe loc din serviciu pe astfel de infractori, care de sute de ani ţineţi minte povestea cu ocaua mică) jefuiesc. Cu astfel de indivizi trebuie să fii necruţător.

Vrem cinste, corectitudine, decenţă şi amabilitate faţă de cumpărător. Chiar dacă aceşti experţi (chimişti, economişti etc.) vor fi scoşi din producţie, faptul că cetăţeanul se simte protejat, va avea, din punct de vedere psihologic, efecte extraordinare asupra noastră.

AURELIAN POPESCU

Banii noştri cei de toate zilele

Metroul: de ce 2 lei?

Una dintre problemele ce se pun în mod deosebit este problema preţurilor. Iar dintre acestea, urmări mai dezagreabile le au cheltuielile care ne fac să băgăm cel mai des mîna în buzunar după mărunţişul care ne toacă frecvent chenzinele. Şi cum destul de repetat apelăm la banii pentru metrou, am abordat problema celor 2 lei care, iată, foarte adesea ne fac să schimbăm unica sută de lei în care ne puseserăm ultimele speranţe pînă la chenzina următoare.

Mărturisesc că nu am înţeles, absolut deloc, de ce metroul să fie cel mai scump dintre toate mijloacele de transport din Bucureşti, aşa după cum nu am înţeles de ce de la staţia Piaţa Unirii la oricare altă staţie plătim 1 leu, în timp ce în sens invers trebuie să plătim 2 lei, deci dublu! Întocmai ca în reclama circului cu sarpele care de la cap la coadă are o lungime, în timp ce de la coadă la cap are o cu totul alta. Or, din şcoală reţinusem că un mijloc de transport trebuie să fie cu atît mai ieftin cu cît transportul respectiv este mai de masă, sau, aşa cum spun specialiştii, efectuează un număr mai mare de **călători transportaţi**. Rezultă, deci, paradoxal, că la noi ceva nu este în regulă. Sau metroul nu are cel mai mare volum de transport şi atunci preţul său — mai ridicat — apare justificat; sau este un transport de masă (real) şi în acest caz preţul trebuie redus. Este drept că s-ar mai contura şi o a treia ipoteză, anume că celelalte mijloace de transport (tramvaie, troleibuze, autobuze) lucrează sub preţul lor de cost.

Deoarece noi, călătorii, nu sîntem îndeajuns de autorizaţi în a aborda asemenea probleme, ne gîndim că totuşi întreprinderea în cauză ar trebui să publice o succintă dare de seamă pe anul expirat (credem că a şi întocmit-o) pentru a ne lămuri care este situaţia financiară a acestui popular mijloc de transport. Resectiva dare de seamă anuală ne-ar obişnui, pe de altă parte, cu o mai justă apreciere a situaţiei unor întreprinderi care — mîine poate, după privatizare — vor urma să devină societăţi pe acţiuni şi vor apela la resursele noastre financiare, trebuind să ne asigure şi o anumită cotă-parte din beneficii. Deci, susţin că publicarea unor astfel de dări de seamă, pe lîngă că ar relua o veche tradiţie democratică din ţara noastră, ar constitui de asemenea o acţiune de popularizare a politicii financiare, avînd chiar şi unele implicaţii politice.

Iar pentru a preîntîmpina unele răspunsuri facile, de circumstanţă, vreau să adaug că dacă s-ar dovedi că 1 leu de călătorie este prea puţin, iar 2 lei prea mult (situaţie, cred, justă) ar trebuiu să se aplice preţul real, acela care pe lîngă preţul de cost ar asigura şi un beneficiu legal. Chiar în cazul unui preţ/călătorie ce ar fi fracţionar. Anume, prin introducerea unor fise care să poată fi schimbate la casă. Să nu uităm că sistemul se practică în majoritatea ţărilor avansate. De exemplu la New York călătoria cu metroul costă mai anii trecuţi 90 de cenţi, iar acuma costă 1 dolar şi 15 c.

În concluzie consider că alţi reaşezarea preţului unei călătorii, cît şi introducerea fiselor la metrou s-ar dovedi benefice.

SILVIU DRAGOMIR

Bucurie pentru scurt timp

Nu am fost membrul nici unui partid. Am lucrat ca salariat din 1948 pînă în 1989, cînd am fost pensionat la limită de vîrstă.

Am luptat permanent pentru cinste şi umanitate, prin intermediul manifestelor pe care le-am scris la maşina de dactilografiat personală, pînă în momentul cînd am fost depistat de securitate de care am fost urmărit apoi în permanenţă şi „tratat" atît eu cît şi familia mea.

Am fost înlocuit din funcţia pe care o deţineam, scăzîndu-mi-se simţitor salariul, ceea ce a făcut să beneficiez în prezent de o pensie mică. Dar nu despre asta voiam să vorbesc.

Ceea ce este mult mai grav, este că fiica mea a absolvit în 1980 Facultatea de filologie, cu specialitatea engleză-germană, cu media 10, repartizată iniţial în învăţămînt, reclamată de „binevoitorii" informatori comunişti că tatăl ei este disident politic, a fost înlăturată din învăţămînt şi a fost nevoită să lucreze ca traducătoare.

Bucurîndu-ne de alungarea dictaturii, bucurie care nu a ţinut decît cîteva zile, cînd mă aflam în mijlocul tinerilor, imediat după aceea mi-am dat seama că vor beneficia de revendicări numai cei „foşti" cu funcţii mari şi activiştii p.c.r.

Totuşi nu am descurajat şi în data de 19.01.1990 am depus o cerere de reîncadrare în învăţămînt a fiicei mele la Ministerul Învăţămîntului, înregistrată cu nr. 71282, la care nu am primit nici un răspuns. Acum, daţi-mi voie să mă întreb: este drept oare ca cei care au avut funcţii mari în comunism, sugînd sîngele poporului român, să fie imediat reîncadraţi, iar cei care au suferit tot timpul, nu?!

ŞTEFAN APOSTOL

Grija fesenistă pentru om

În programul politic al Partidului Naţional Ţărănesc — creştin şi democrat — al Partidului Liberal şi a celui Social-Democrat Român se precizează că, în situaţia în care ar deveni partid conducător în România, prin alegerile ce se vor desfăşura în luna mai 1990, toţi cei care au avut de suferit pe vremea vechiului regim de dictatură vor fi ajutaţi prin reabilitare morală, juridică şi despăgubire materială.

În platforma program a Frontului Salvării Naţionale din România **NU se menţionează** nimic, nici măcar o simplă aluzie, lăsîndu-ne să tragem concluzia că această categorie de cetăţeni — loviţi în regimul de dictatură comunistă — îi este indiferentă Frontului de Salvare Naţională.

E drept că în prezent — în situaţia de provizorat a C.P.U.N.-ului — funcţionează o Comisie Naţională pentru „rezolvarea sesizărilor şi doleanţelor tuturor cetăţenilor" care au fost victime ale dictaturii, dar, din păcate, funcţionează doar cu numele, înregistrează cereri şi memorii, ţine audienţe, promite, promite şi **aprobă** revenirea la altă audienţă.

Prin extensiune, F.S.N. este consecvent cu el însuşi, neincluzînd în platforma sa program ajutoare pentru cei ce au avut de suferit în timpul dictaturii ceaușiste.

(MARIUS BĂTRÎNU)

O întrebare

Aş dori să cunosc mai bine pe dl. Sergiu Celac, ministrul nostru de Externe.

Vreau să ştiu dacă dînsul este într-adevăr fiul inginerului silvic Nicolae Celac, ilegalist al P.C.R. care a ocupat în anii 1944—45 Prefectura Craiova (Primăria) şi a ajuns ulterior secretar general în Ministerul Agriculturii şi Domeniilor?

Doresc să ştiu acest amănunt privitor la persoana d-lui Sergiu Celac, întrucît acest Nicolae Celac, într-o discuţie pe care am avut-o cîndva cu el, m-a întrebat dacă l-am văzut la televizor pe fiul său alături de ceaușescu nicolae, al cărui colaborator apropiat este şi care îl însoţeşte în vizitele sale în străinătate.

IOAN BINTEA

FOTOGRAFII DE LA CITITORI

Dumnezeule, nu mai suport

Foto: Dr. ALIN BRĂILEANU

NOTE ŞI COMENTARII

Au dispărut „stîlpii" de susţinere?

Am aflat pe căi mai mult sau mai puţin lăturalnice, dar tot de la Timişoara, dintr-un interviu pe care domnul prim-ministru Roman l-a acordat „Gazetei de Vest" că domnia sa şi domnul Iliescu nu mai fac parte din F.S.N. *

O parte din misterul care cuprinde această „emanaţie" se dezvăluie: conducătorii actuali ai Frontului sînt N.S. Dumitru, Dan Pătraşcu şi Dan Iosif. S-a făcut deci puţină lumină. Mai rămîne să se precizeze dacă mult discutaţii domni Geţu Voican-Voiculescu şi Silviu Brucan mai sînt sau nu în Front. Dacă Frontul este lipsit de aceşti stîlpi de susţinere cu cine mai rămîne? Puterea se scade considerabil şi pînă şi minerii sînt puşi în încurcătură, căci, pînă de curînd, cine ziceţi Iliescu zicea Front şi invers, iar forţa F.S.N.-ului consta în personalităţile sale.

Şi totuşi la înregistrarea Frontului la Tribunal, domnul Iliescu era preşedintele acestei formaţiuni politice eterogene. Acum domnia sa este o personalitate independentă.

De ce se menţine ambiguitatea?

Cît de tare s-a diminuat acest Front constituit prin „consens" general şi ce va mai rămîne din el în realitate pînă la alegeri? Se vorbeşte mult despre partide satelit ale Frontului, care acesta se va pulveriza în totalitate?

Titulatură nouă, năravuri vechi

Tudor Cristian Daniel (18 ani) ne aduce la cunoştinţă fapte deosebit de grave. În dimineaţa zilei de 19 martie, la orele 4,20 posedînd autorizaţie, el vindea ziarul „Dreptatea" în gara Ploieşti-Sud. A fost condus la postul de Poliţie a Transporturilor Feroviare de către un plutonier care nu s-a prezentat. La sediul Poliţiei a fost bătut, după vechiul tipic comunist, i s-au rupt carnetul P.N.Ţ.-c.d., autorizaţia de vînzare a ziarelor şi legitimaţia de sportiv (handbal), iar buletinul de identitate i-a fost anulat conform legii 5/1971. Domnul Tudor a fost ameninţat că i se vor pune cătuşe, dar a fost eliberat după o jumătate de oră. Acelaşi tratament brutal l-a suportat şi un orfan care stătea în gară pentru că nu avea locuinţă.

Să nu se fi aflat la Ploieşti că metodele Miliţiei nu sînt valabile şi pentru Poliţie?

Un bătrîn indezirabil

Ne-a vizitat la redacţie dl. Marin Vlad, veteran de război în vîrstă de 69 de ani, din Sinaia.

Timp de 20 de ani a locuit în strada 1 Mai, bloc 9, scara A, etaj 2. Acum cîteva zile, oamenii gospodăriei locative Sinaia, conduşi de ing. Chirică Constantin, l-au evacuat cu forţa, distrugîndu-i şi furîndu-i o parte din lucruri acumulate timp de o viaţă. A fost mutat într-o cameră izolată, în care şi-a dus în două valize doar cele mai scumpe amintiri. Tot ce a mai rămas după aşa-zisa „evacuare" a fost aruncat într-o pivniţă.

Dl. Vlad crede că evacuarea are cauze vechi, datînd de la începutul anilor '60 cînd, fiind contabil şef la IGCL Sinaia, i s-a cerut de către arhitectul Niculescu Petre, pe atunci vicepreşedinte al Sfatului Popular, să acopere o lipsă de 51 tone bitum din gestiunea sfatului. În urma refuzului, atunci, i s-a desfăcut contractul de muncă. După 30 de ani, în decembrie 1989, acelaşi domn Niculescu a fost ales primar al oraşului Sinaia.

D-le Niculescu, în numele oamenilor, în numele respectului pe care îl datorăm părului alb, şi al durerii acestui om la vîrstă care a venit cu lacrimile în ochi să ne ceară ajutor, vă rugăm asiguraţi liniştea ultimilor săi ani.

Petre Roman este chiar atît de „independent"?

Simpaticul nostru premier, domnul Petre Roman, în ţinuta sport degajat-juvenilă, ţinută ce sublinia atmosfera de calm şi destindere a unei întîlniri amicale de lucru, a onorat cu prezenţa sa Conferinţa F.S.N.

Discursul său, împînat cu „emanaţii" şi „consensuri", a fost difuzat integral de către Televiziunea noastră, ceea ce nu s-a întîmplat cu cel al domnei Sanda Tătărăscu de la P.N.Ţ. şi, cu atît mai puţin, cu cel al domnului Doru Ilie de la P.N.Ţ.-c.d. Conferinţa P.N.Ţ.-c.d. desfăşurîndu-se în ziua trecută, fără a beneficia de prezenţa tonică şi reconfortantă a reprezentanţilor TVR.

În ce calitate a venit domnul Roman? În calitate de prim-ministru? În calitate de simpatizant? În calitate de lider al Frontului? Că doar domnia sa în persoană a declarat că nu mai face parte din F.S.N., şi este independent!

Prezenţa sa a fost doar onorifică sau, mai ales, propagandistică? Dacă a fost onorifică, atunci a făcut Frontului un favor, căci e inechitabil să participe la Conferinţa acestuia şi nu şi la Conferinţele celorlalte mari partide. Un lucru e clar: d-nul Roman susţine Frontul.

Situaţie disperată

Familia Bondoc, domiciliată în Bucureşti Nou, str. 300, sector 1, se află într-o situaţie disperată. Soţul Bondoc Gabriel, 33 de ani, fost sofer la garajul Vatra Luminoasă, e pensionat pe motiv de boală (Decizia 1053/31. 07. 1989) cu 1090 lei pe lună. Soţia Bondoc Georgeta nu a avut niciodată serviciu şi are o handicapată stîngă, regulată sechelară (Cert. nr. 107/5. 02. 1988). Cei doi soţi au 3 copii: între 4 şi 18 ani şi locuiesc provizoriu la o mătuşă, tot în o cameră.

Situaţia gravă în care se află nu poate fi rezolvată decît prin urgente încadrări în muncă a d-lui Bondoc, într-o muncă pe care o poate efectua cu mîna dreaptă, dar ştiindu-se de stînga. Ar fi, de asemenea, binevenită şi angajarea unei instituţii de stat sau particulare care ar găzdui şi pe cei trei copii, pînă la ieşirea din impas a familiei.

Pagină realizată de M. BĂLAŞA, GILDA LAZĂR şi DORA MEZDREA

● SCRISORI DE LA CITITORI ● SCRISORI DE LA CITITORI ● SCRISORI DE LA

Un apel disperat

Mă adresez dumneavoastră domnule Corneliu Coposu prin această scrisoare doarece consider că doar cel care a suferit şi nu s-a îngenunchiat merită încredere, şi va înţelege necazurile altuia.

Mă numesc Rosculeţ Aurelia, domiciliată în Constanţa, bd. 1 Mai nr. 37, bloc 85B, scara B, etaj 2, ap. 24, şi sînt mamă a trei copii minori cărora cu greu le pot asigura existenţa de zi cu zi.

Totul a început în vara anului 1984 cînd am depus o cerere de emigrare definitivă din ţară. În acel an lucram la I.H.R. Mamaia — restaurantul Lido, în funcţia de barman. La încheierea sezonului 1984 s-a constatat lipsa unor acte de marfă în valoare de 48 000 lei. Mi s-a întocmit un dosar penal, care a fost respins de organele procuraturii din lipsă de probe. Mi s-au confiscat totuşi toate lucrurile, nelăsîndu-mi-se nici măcar un pat pe care să-mi culc copiii. Am rămas fără loc de muncă şi eu şi soţul meu Rosculeţ Gh. Locuiam într-o singură cameră toţi patru membri ai familiei, copiii dormind în pat, iar noi pe duşumea. Nici aici în sărăcia şi condiţiile primitive în care trăiam nu am fost abandonaţi de organele de miliţie. Venea prin rotaţie locotenentul Mihuţ Dumitru, Sculeanu Ion şi Leuca Gh., la ore foarte matinale sau foarte tîrzii. Doreau să dau o anumită declaraţie pe care eu o refuzam. Eram jignită şi injurată.

În urma unor audienţe repetate la sediul fostului comitet de partid, soţul meu a fost reîncadrat la I.P.L., dar nu pentru mult timp. Căci soţului meu, îmbolnăvindu-se de plămîni şi avînd internare în spital, i s-a refuzat internarea, iar întreprinderea i-a desfăcut contractul de muncă.

În 1986, în urma unui control medical, am fost găsită bolnavă de tuberculoză la plămînul drept. Mi s-a refuzat internarea în spital, nu aveam servici, nu aveam bani pentru medicamente şi în aceste condiţii am fost nevoită să dau naştere celui de-al treilea copil. Am născut în 1987, o fetiţă, cu probleme, fiind o fire bolnăvicioasă.

Pentru a ne forţa să renunţăm la emigrare, în urma unor dispoziţii, ni s-au ridicat actele de identitate de către sectoristul Gherea.

Neavînd acte de identitate, în repetate rînduri nu am putut să internăm fetiţa cea mică în spital. Tot din aceste motive nu ni s-a eliberat contractul de încheriere. Fără act de identitate, fără contract de închiriere, nu ni s-a permis să achităm lunar chiria, iar după o perioadă de 2 ani am fost somaţi să achităm suma de 20 000 lei sau să evacuăm apartamentul. Chiria totală se ridica la suma de 6 100 lei, dar s-a tîrîit, căci am fost consideraţi „liber-profesioniştî".

Revoluţia s-a înfăptuit, dar situaţia a rămas pentru noi aceeaşi. În data de 9 ianuarie m-am prezentat la sediul F.S.N. cu un memoriu asemănător. Pînă în prezent nu am primit nici un răspuns. Pentru noi, cei de condiţie modestă, nu se găseşte, sau nimeni nu are timp să ne asculte. Singurele urechi care vor să ne audă rămîn tot cele de la postul de radio „Europa Liberă"?

Unde să mai merg în audienţă? pe la care uşă să mai bat?

Reglementări nedrepte în cooperaţia meşteşugărească

În luna mai 1983, m-am angajat la Cooperativa Meşteşugarul Buftea — prin transfer în interesul serviciului, venind din industria de stat — ca muncitoare cu munca la domiciliu, cu categoria a II-a de încadrare.

Anul 1985 a fost o lovitură pentru familia mea. Soţul meu a fost scos din funcţie în mod abuziv, fără a i se oferi alt loc de muncă, din care cauză a suferit un şoc nervos şi s-a îmbolnăvit.

Odată cu această măsură s-a trecut la represalii şi asupra mea, spunîndu-mi-se să plec din cooperativă că ei nu sînt obligaţi să-mi dea de lucru.

Am intervenit la organele superioare — după care am primit lucrări sub nivelul de salarizare. La încheierea situaţiei pe luna aprilie 1986, Lazăr Marin, şeful secţiei de mase plastice, a falsificat caietul de lucrări, trecînd în plus 184 de produse, echivalente cu valoarea a 536 lei şi cerîndu-mi să semnez în alb.

Acest procedeu suspect m-a determinat să refuz semnătura, să fac caietul pierdut şi să mă adresez organului de miliţie, căruia i l-am arătat.

În urma acestui fapt am fost chemată de Radu Gheorghe, vicepreşedinte, care l-a invitat pe Popescu Marin, şef de secţie mase plastice 1, ca să-mi dea de lucru. Aceasta din urmă m-a făcut nervoasă, că se caut pe capul lor şi să mă duc să-mi caut de lucru în altă parte.

Am ajuns şi la Faur Vasile — preşedinte, care l-a chemat pe Lazăr Marin — şef secţie mase plastice II, care a refuzat să-mi dea lucrări, pe motiv că nu are şi desfiinţează secţia.

Am fost sfătuită să-mi cer transferul tot în cadrul cooperativei, la secţia de cauciucărie, lucru pe care l-am făcut. Şeful acestei unităţi Ene Doru m-a plîmbat luni de zile, promiţîndu-mi lucrări pe care nu mi le-a dat niciodată.

Mai apoi această unitate a fost desfiinţată.

Văzînd aceste procedee de abuz şi intimidare, mi-am dat seama că acestia sînt susţinuţi de mafia comunistă, la toate nivelurile, şi am renunţat să mai lupt pentru drepturile mele, ocupîndu-mă de sănătatea soţului meu, care avea nevoie de îngrijire, însoţitor şi sprijin moral.

Am rămas în continuare în cooperativă, fără să-mi retrag fondul social şi de dezvoltare şi nici cartea de muncă, dar nu am mai primit de lucru.

În toată această perioadă, pînă azi — se poate constata din documente că soţiile şefilor de unităţi şi a celor cu pile şi cu dare de mînă nu primit de lucru la domiciliu şi pe convenţie în timp ce alţii au fost lăsaţi să trăiască ca vai de ei.

În perioada activităţii mele, la secţiile de mase plastice I şi II, şefii de secţii Popescu Marin şi Lazăr Marin, mi-au luat cîte 200 de lei în fiecare lună pentru cheltuielile de aprovizionare-desfacere-contractări şi mi-au cerut să păstrez secretul, altfel voi avea probleme. Sînt probe că cereau bani şi de la alţi salariaţi.

Dacă s-ar verifica averile acestor şefi şi a altora ca ei, în mod sigur nu se pot justifica.

În prezent îndeplinesc condiţiile de pensionare pentru limită de vîrstă şi am informaţii, de la Casa de pensii, că nu mi se ia în consideraţie anii lucraţi în cooperaţie, dacă nu am 5 ani de muncă conform prevederilor Legii nr. 3/1977.

Consider că aceasta este o reglementare nedreaptă de constrîngere şi îngrădire a libertăţilor şi drepturilor omului, similară cu legile din epoca sclavagistă şi feudală, cînd sclavul sau şerbul era legat şi considerat uncaltă în mîna stăpînului său.

În situaţia mea se află şi doamna Burlacu Maria gestionară, în vîrstă de 66 ani, care nu poate ieşi la pensie, deoarece are numai 4 ani vechime în cooperaţie.

În situaţii similare se găsesc nenumăraţi oameni, care nu şi-au realizat veniturile minime de trai şi au fost nevoiţi să plece în alte domenii de activitate, înaintea împlinirii acestei limite de vechime.

În concluzie propunem forurilor naţionale:

— să abroge legea nr. 3/1977

— să sprijine oamenii cinstiţi din cooop. Meşteşugarul Buftea şi Uniunea Bucureşti să înlăture rămăşiţele comuniste compromise, care se află încă la putere şi să fie puşi să plătească pentru faptele lor.

Rugăm pe oamenii muncii din Buftea şi Bucureşti să facă front de sorţiţii pentru doborîrea acestora.

BOJICA RAFILA
BURLACU MARIA

Am plecat de teama dictaturii

Mă numesc Kovacs Marius, domiciliat în Baia Mare, str. Aleea Jupiter, bl. 1, ap. 24.

Sînt un pasionat cititor al ziarului dumneavoastră pe care îl consider ca fiind singurul ziar „cu picioarele pe pămînt". Românii nu au luptat pentru un nou comunism, sau cum i se mai spune — „perestroika". Sînteţi singurii care au curajul şi conştiinţa demascării foştilor „tovarăşi" care se ascund în spatele F.S.N.

După absolvirea liceului, atît pe mine cît şi pe colegii din generaţia mea, ne aştepta surpriza unei repartiţii guvernamentale la Valea Jiului. Ei bine, pentru mine aceasta a fost picătura care a umplut paharul. Am suportat destul demagogia orelor de asa zisă „filozofie", în realitate propagandă marxist-leninistă, sau a orelor de CSP. Împreună cu fratele meu am hotărît să părăsim ţara în data de 31 iulie 1989. N-am să vă mai relatez frica (să nu spun groaza) în care am stat în timpul celor 8 ore cît am trecut frontiera care despărţea cel mai mare lagăr de concentrare din lume — România —, de lumea civilizată.

Am stat în Austria pînă în data de 24 Dec. 1989 cînd, auzind că ceaușescu a căzut, am pornit în fugă spre casă, intrînd în ţară în data de 25. XII. 1989 prin punctul de frontieră Curtici.

Acum îmi este dat să aud la televizor anumite fraze ca: ce vor cei care au fost plecaţi din ţară? de ce-şi bagă nasul în politică? Ku am fost plecat din ţară doar cîteva luni de zile, dar am plecat în timpul regimului ceaușist, asa cum poate că, în acea vreme, dacă ar fi avut posibilitatea de a pleca, 98 la sută din oropsiţii români sînt sigur că ar fi făcut-o. Dar domnii de azi foştii „tovarăşi" de ieri, uită acest lucru, condamnînd oameni care au avut curajul să întoarcă spatele cnutului ceaușist.

Doresc să se facă neapărat o diferenţiere între cei ce au părăsit ţara în timpul regimului ceaușist şi cei care plecă acum definitiv în alte ţări

În Austria am stat în Podersdorf, o localitate pe malul lacului Neusiedl, localitate în care erau aproape 200 de emigranţi români. Anul trecut, cînd postul de radio „Europa Liberă" e lansat un apel către toţi românii din exil îndemnîndu-i să facă o demonstraţie pentru Dan Petrescu şi în amintirea a doi ani de la Marea demonstraţie de la Braşov, noi, românii, am hotărît ca a doua zi dimineaţă să pornim pe jos, cu pancartele în mînă spre Neusiedl, un oraş aflat la 18 km de noi. A doua zi, dimineaţa, am pornit spre Neusiedl 7 persoane din 200, cellalţi scuzîndu-se mai apoi că au dormit sau alţii că, pur şi simplu, vroiau să vadă meciul România — Danemarca. Despre demonstraţia celor 7 români s-a vorbit la postul de radio „BURGENLAND" şi am fost mulţumiţi că gestul nostru nu a rămas fără ecou.

Rugămintea mea este ca oamenii care se cred „de bine" să nu acuze pe cei care şi-au părăsit ţara în vechile condiţii şi s-au întors acasă (ca să vadă o nouă faţă a comunismului)!

P.S. Mai doresc să adaug ca fapt divers că, oriunde merg, toate uşile îmi sînt închise şi nu am reuşit să găsesc un loc de muncă decît ca miner. Menţionez că cunosc 4 limbi străine (engleză, franceză, germană, maghiară), am o bogată cultură muzicală şi spirituală dar oare şi mă întreb: ce folos?

Ne-am schimbat părerile

Citesc cu deosebit interes ziarul „Dreptatea" şi m-am hotărît să vă fac cunoscut cîteva impresii şi opinii personale.

Sînt militar în termen în trupele de paraşutişti; acum misiunea mea şi a colegilor mei este de a apăra Aeroportul Bucureşti Otopeni. De la Victoria Revoluţiei şi pînă acum am urmărit cu viu interes principalele evenimente social-politice ce au avut şi au loc în ţară, în primul rînd prin intermediul radioteleviziunii şi presei. Sînt convins că în această perioadă de timp am reuşit să îmi formez opinii clare cu privire la evenimentele ce au avut loc şi cu privire la formaţiunea politică ce ne-ar putea reprezenta cel mai bine interesele. Interesele tuturor, nu ale unui grup sau grupuri restrînse de oameni.

La începutul Revoluţiei am avut cu toţii încredere în sinceritatea reprezentanţilor Frontului Salvării Naţionale. Iată însă că, odată cu trecerea timpului, oamenii cu adevărat sinceri şi de bună credinţă şi-au schimbat şi continuă să-şi schimbe părerile despre această asa-zisă „mişcare politică". Motivele care au generat această schimbare de opinie sînt multe; printre ele aş aminti faptul că în rîndurile Frontului s-au infiltrat tot mai mulţi „foşti", făcînd ca prestigiul acestuia să scadă în ochii oamenilor de bună credinţă.

Partidul, căruia îi mai mulţi oameni văd că îi acordă încredere şi interes, care luptă cu adevărat pentru democraţie, pentru respectarea drepturilor omului, împotriva fascismului şi comunismului sau a altor „derivate" ale acestora (socialism cu faţă umană, sure ex.) este PARTIDUL NAŢIONAL ŢĂRĂNESC-CREŞTIN ŞI DEMOCRAT.

Personal sînt indignat de faptul că unii îl ignoră intenţionat ori îl formulează „interesuri" total străine de natura şi culoarea sa politică, iar alţii, deşi nu-l cunosc decît din auzite, neştiind ce vrea de fapt acest partid, îl atacă şi îl calomniază pe nedrept.

Nu mă îndoiesc însă de faptul că ADEVĂRUL, ieşe şi va ieşi la suprafaţă. Deja începe să se cunoască realitatea despre evenimentele din zilele de 12 ianuarie, 28—29 ianuarie şi 18—19 februarie, evenimente comentate şi acum de ziarul „Dreptatea" şi alte publicaţii care luptă pentru democraţie şi stabilirea adevărului, dar evitate astăzi de cele pro-Front, care căutînd în acele zile să pună într-o lumină nefavorabilă partidele istorice, în special P.N.Ţ.-cd.

Ca om care iubesc libertatea, adevărul şi democraţia, îmi exprim speranţa şi dorinţa ca acestea să triumfe cît mai curînd şi în ţara noastră.

Ca simplu cetăţean al acestei ţări, fără studii superioare (sînt doar absolvent de liceu economic) şi deşi tînăr (am 22 ani) cred că deţin totuşi suficientă maturitate politică pentru a-mi stabili adevărul şi pentru A DECIDE. În spiritul acestor idei, doresc prin intermediul acestei scrisori să vă aduc la cunoştinţă cele mai alese consideraţii şi respectul deosebit pe care-l am faţă de principiile de bază ale acestui partid, faţă de Partidul însuşi, principii care vor asigura libertatea şi bunăstarea tuturor membrilor societăţii după meritul şi munca fiecăruia.

Fete partidul care luptă pentru o democraţie reală şi doresc ca după trecerea mea în rezervă să activez în rîndurile acestui partid.

Mulţumesc mult ziarului şi redacţiei ziarului „Dreptatea" care ne aduce atîtor ştiri şi informaţii în care am încredere deplină.

Aş dori să devin un colaborator de încredere al domniilor-voastre, în spiritul democraţiei, al principiilor de bază ale P.N.Ţ.-cd.

Vă urez din inimă mult succes în alegerile din mai, care sper să fie cu adevărat libere.

Soldat ION BORCHINA

România în 1938 — România în 1990

Nu voi recurge la date statistice sofisticate și exhaustive, nici la indicatori savanți — oricînd posibili de cîrcicol. Voi spune doar atît :

În 1938 în România trăiau vreo 16 000 000 de oameni. Și trăiau bine. Trăiau așa de bine că între cele două războaie mondiale, în lume erau doar două țări în care se emigra masiv : S.U.A. și România. Din România, din care mai apoi au fugit, în timpul cunoscutei comunizări, peste 1 000 000 de oameni. Sute de mii de evrei, armeni, ruși, nemți, evrei au venit între 1921 și 1933 pentru ca, apoi, să ia calea pribegiei alături de români.

Memoria părinților mei și a părinților prietenilor mei nu a reținut că în România ar fi fost vreo criză alimentară. Ba tata, Dumnezeu să-l ierte, își aducea aminte că, pe undeva prin Pantelimon, era o circiumă unde se plătea doar băutura. Mîncarea era pe gratis. De criza de locuințe ce să mai vorbim ! Toată lumea se muta de două ori pe an : de Sf. Gheorghe și de Sf. Dumitru. Și chiriașii erau tare grăbiți : cel puțin așa ne spune Topîrceanu.

Industria în România ? Era o industrie bunicică : Malaxa, Auschnitt și alți cîțiva. Avea o oarecare cotă de participare la bunăstarea țării. Dar BUNĂSTAREA acestei țări o dădeau țăranii, proprietari de pămînt, harnici și pricepuți, care de mii de ani i-au făcut să crape de invidie pe Darius, Traian, Mahomed, Alexandru al Rusiei, Hitler și Stalin.

Apropo de Hitler : acesta i-a reproșat în plin război lui Antonescu că, în timp ce „Marele Reich" luptă pe viață și pe moarte cu bolșevismul mondial, în România se trăiește mai bine ca-n timp de pace.

Reproșurile lui Hitler erau, se pare, întemeiate. Bunica mea, Dumnezeu s-o odihnească și pe ea, stătea, în timpul războiului, pe undeva pe lîngă Banu Mănuș, și îmi povestea cum soldații Wermacht-ului intrau disciplinați și cuviincioși, fiecare o dată pe săptămînă, cîte ori le dădea voie mareșalul, în băcănia din colțul străzii, de unde plecau cu o lădiță cam de 10 kg plină cu toate pentru Vaterland. Cum au venit ruși și ce-au făcut, n-aș rost să vă mai spun... Că de cîte ori îmi aduc aminte cum erau să-l împute glorioșii soldați sovietici pe tata în plin centru Bucureștiului...

Dar să ne ocupăm acum de România anului 1990 : tot fără date statistice sofisticate și indicatori. Voi face o socoteală simplă : între 1938, cînd aveam 16 000 000 locuitori, și 1990, cînd avem 23 000 000, creșterea este doar de 31 la sută. Industria a crescut, însă în 50 de ani cam de 100 de ori.

Acum, în martie, ne plîngem că nivelul producției industriale este de 70 la sută comparativ cu cel din 1989. Adică tot avem o industrie de 70 de ori mai puternică decît în 1938. Și unde este bunăstarea ? Bunăstarea nu este încă dacă cea urmează să asigure bunăstarea, tot agricultura este chemată s-o facă. Ea este problema problemelor.

Am trăit, trăim și vom trăi în continuare prost, indiferent de cîtă industrie vom avea, dacă țăranii români nu vor munci așa cum știu ei să muncească. Și, ca să muncească, le trebuie pămînt care să fie al lor.

Restul sînt vorbe goale în alimentare goale.

ȘERBAN POPA

Uniunea „Vatra Românească", filiala teritorială București, invită pe membrii săi și pe simpatizanți pentru vineri 30.03.1989, ora 17, la sala de conferințe din strada Biserica Amzei nr. 5—7.

Va conferența prof. univ. dr. ing. Nicolae Leonăchescu despre : **Carol S. Caracioni-Crăciun — lecție de înalt patriotism și un model de colaborare interetnică.**

Urmează o **informare privind situația din Transilvania.**

Adevărul, gol goluț

Revoluția Română a instalat la loc de cinste, printre cuceririle ei inestimabile și definitive, adevărul. După o lungă noapte de minciuni soarele a răsărit în toată strălucirea lui, soarele adevărului, recunoscut și proclamat de toată lumea ca lege imuabilă a României eliberate. În numele acestei legi și-au cerut cu patos iertare, toți acei care ani și ani la rînd — atît de mulți la număr — ne-au suprasaturat cu minciuni și falsuri, jurîndu-se în aceiași clipă că opțiunea lor definitivă este adevărul și numai adevărul ; și tot adevărul.

Să spunem că din acel moment așa au făcut, ar fi numai pe jumătate adevărat sau chiar mai puțin — pentru că din chiar prima oră a revoluției sau, dacă vreți, imediat după jurămintele făcute, aceștea au și fost călcate. Adevărul nu a fost spus întreg ci numai parțial, după cum au dictat anumite interese.

Începutul sub aceste auspicii a fost continuat cu vigoare și destulă indemînare, nu numai într-un domeniu, ci în toate domeniile.

Informația a oferit cîmpul cel mai larg de acțiune, ea reflectînd practic în opinie și comunicare pe aproape toate celelalte dar totuși nici una din ele nu a fost scutită, de la constatare pînă la structură.

Toate aceste derogări, ca să le numim delicat, s-au bucurat de un intens tratament cosmetic, ca să li se dea, cel puțin în intenția autorilor, o notă de credibilitate pentru a-și atinge scopul. Pe lîngă aceste înfrumusețări ele au fost puternic promovate prin susținerea că ele și numai ele reprezintă adevărul, întregul adevăr ; totodată cu contestarea vehementă și intransigentă a tot ceea ce era contrar chiar dacă aceasta constituia un adevăr plenar. Tactică condamnabilă dar pe undeva explicabilă. Atunci cînd te-ai angajat și mai și pretinzi că spui numai adevărul, cum ai putea admite că alții îl spun cînd bietul de el — adevărul — este unul singur.

Potrivit acestei logici a trebuit să se ajungă în situații prea bine cunoscute, ce nu puteau fi interpretate pînă la negarea lor, pur și simplu. Deh, obligații morale. Cazul declarațiilor ce F.S.N. este un organ provizoriu de tranziție și nu va participa la alegeri, declarații publice și publicate. Sau mai recent neorganizarea și lipsa de premeditare a demonstrațiilor spontane din 28 și 29 ianuarie. În ambele cazuri, și numai în ele, s-a negat evidența, cînd cu candoare, cînd cu obstinație, în încercarea disperată a celor în cauză de a nu fi prinși cu mîța în sac.

Tot acest cortegiu de artificii și escamotări, de ascunzișuri și mistificări, s-a îmbulzit ca să astupe găurile și să sprijine ideea că, potrivit pactului încheiat cu țara, adevărul este și va rămîne lege. Numai pînă acum, însă ! Căci, numai cu trei zile în urmă, dl. președinte al C.P.U.N. ne-a servit o proaspătă și bine asortată teorie despre adevăr. Avansînd repetat și retoric, sentința că adevărul nu este suficient, că adevărul nu este totul și completînd că totul depinde de cum este spus, a însoțit această originală — întocmai ca democrația F.S.N. — demonstrație cu niște gesturi învăluitoare ale mîinilor care au adăugat semnificații în plus cuvintelor rostite. Nu știu cît de izbitoare va apare pentru opinia publică asemănarea cu îndemnul tiranului izgonit, adresat într-o consfătuire de partid rămasă de pomină, primilor secretari de a revedea (a se citi schimba) cifrele comunicate drept realizări, care nu corespundeau vederilor sale ; se știe că nu prea le citea nimeni. Dar faptul rămîne fapt. Era să spunem adevărul rămîne adevăr, dar în lumina ultimelor indicații...

Ni s-a mai spus, ceea ce va fi o revelație pentru întreaga presă, că este foarte plăcut să critici și să ataci pe unii și pe alții ca și pe „președintele țării", ocazie cu care am întreba dacă această autointitulare face parte din vreo categorie de adevăruri și din care.

În orice caz așa cum scelleratul pomenit mai sus „adapta și îmbogățea teoria și practica revoluționară cu noi tezaure de idei și directive" iată că pe aceeași perspectivă măreață se situează și dl. președinte al C.P.U.N. care elaborează și lansează o nouă „concepție" despre adevăr.

Că este împotriva torentului de aer proaspăt și de deschidere din Europa, și nu numai din Europa, pe care și dînsul l-a simțit din moment ce l-a anunțat și reamintit de atîtea ori — nu are nici o importanță.

Ceea ce este important este că acest torent va spulbera și această concepție, cît de originală sau de dogmatică ar fi ea.

I. ȘTEFAN

Fie-i permis melomanului să dispere

De cînd și-a ridicat Sergiu Celibidache aripa aducătare de Muză la porțile speriatei noastre Euterpe, am rămas mistuiți în jalea amară a lipsei de divinitate. Am zis că rămîne-vom în jalnica sfîșiere, întrucît știam că va trebui să ne hrănim iarăși cu imitațiile muzicii noastre văduvite de spirit.

De cînd a plecat Maestrul n-am mai călcat pe la Ateneu de teamă să nu pățim ceea ce au pățit cei care au făcut-o. Eram sigur că sala, pe jumătate goală, după pauză pe sfert, se va zvîrcoli fără să-și dea seama, în disperare interioară. Vineri, 23 martie ne-am putut permite curajul, pentru că se anunța Horia Andreescu, care a făcut tot ce a putut în fața unei orchestre, însă parcă neîntoarsă dintr-o vacanță netrebnică.

Și am intrat la concert îndeosebi pentru că ne era promisă Silvia Marcovici, fata asta teribilă, cu demon de Semiramidă și de Cleopatră și cu vioară divină, dumnezeiește cîntînd.

Bruch-ul atît de banal, abordabil elevilor dintra VII-a, a devenit în mîna, pe umerii ei și-n emisferele transcedentale o adevărată epifanie, manifestare a iubirii și Zeului. Cîntul ei ne amintea de ceea ce n-am văzut și n-am auzit niciodată, de ceva ce aducea atît de bine a Enescu, a Ysaye, a Menuhin și a altora pe care-i cunoști doar grație amintirii și intuițiilor metempsihotice.

Din nefericire, orchestra noastră era la o distanță de lungă pustie, cu scîrțîieli școlărești și cu mult loc pentru bine.

Wagner, ah Wagner ! cu teribila dizertație despre iubire și moarte, despre faptă și disperare, despre creație și neantizare (Uvertura la „Tannhauser"), a lăsat de dorit față de idealul sonor pe care-l purtăm sufletește, și a lăsat de iubit față cu dorința noastră de a-l asculta, de a-l trăi încontinuu.

„Scene" de Ștefan Niculescu a fost un divertisment în contextul entuziasmului și disperării noastre. Iar „Till"-ul Filarmonicii bucureștene, variantă a lucrării straussene, a devenit o lucrare foarte interesantă.

Începînd deci cu Celibidache și sfîrșind cu minunea de Silvia Marcovici, începînd cu Wagner și terminînd cu Strauss, rămîne deci să ne ostenim întru dorință și disperare, între fericire și ură, între neființă și Zeu.

MARIN MARIAN

POȘTA REDACȚIEI

DANIEL DORU BAIU, elev, București : Din contră, din cîte am observat, dl. Iliescu urmărește cu mare atenție ședințele C.P.U.N. (faptul că „scrie tot timpul" denotă interes).

DR. CLAUDIA BOLBA, medic pediatru, Cluj : Este mama unui copil de 7 ani și dorește să găzduiască pe timpul vacanței, un copil din Basarabia.

DIANA MUREȘAN, elevă clasa VIII-a, Zalău : Își dorește o prietenă din R.S.S. Moldovenească. Familia ere în vedere vizite scurte (reciproce) în perioada de vară sau sărbători.

UN GRUP DE CADRE DIDACTICE, Dolj : „Spuneți adevărul muncitorilor : nu toate cadrele didactice și studenții (sic !) sînt împotriva lor". Cine crede așa ceva ? Veți avea bunăvoința de a ne aduce la cunoștință ce vă împiedică să semnați ?

VALENTIN DUMITRESCU, Calafat : Faptele evocate ar fi putut ajunge chiar și la cunoștința celor care s-au mulțumit cu lucrările sau articolele istorice publicate sub cenzura comunistă.

IONEL CHIRIȚĂ, Pitești : Vă mulțumim dar lipsa de spațiu ne împiedică să vă îndeplinim dorința. Adresați-vă „Moftului român".

MARIN HELGA, Sibiu : Dl. Iliescu a fost președinte al F.S.N., nu al țării. (Acum este președinte al C.P.U.N.).

BELA VIGH, Tg. Mureș : Vă împărtășesc întru totul punctul de vedere și sînt convins că nici un om de bun simț nu poate face altfel. Sper că, foarte curînd, vom avea posibilitatea unui dialog direct.

GH. GRIGORESCU, București : Ne-ar face plăcere să treceți pe la redacție.

MIHAI MATEI, : Vom face demersurile necesare și vă vom ține la curent.

SERBAN POPA, București : Confirmăm că redactorul nostru omonim nu are nici o legătură cu dv.

DANA POPA, București : Sondajul de opinie la care vă referiți a fost bineînțeles o glumă. Din păcate mulți l-au luat în serios !

BEBE C. POPESCU, București : „Cînd se va reglementa, și se va stopa plata unor majorări arbitrare aplicate retroactiv prin decretul din 1981 la toate apartamentele contractate și construite într-o perioadă de un an și jumătate ?" Așteptăm răspuns din partea I.C.V.L. (Întreprinderea pentru construirea și vînzarea locuințelor). Nu ne este clar ce înțelegeți prin „îndemnizații de conducere". Sperăm că au încetat „apelurile adresate marilor centre muncitorești".

„Cînd se vor reglementa traseele I.T.B. pe ruta Drumul Taberei-Centru". Pe ruta Drumul Taberei-Gară circulația este fluentă. Alte răspunsuri, în numerele noastre viitoare.

MIRCEA CHIRA, Bălan : Aprobați „ceea ce au făcut minerii în data de 19 ? Este intolerabil că în vremea noastră să mai existe accidente în mină, provocate de nerespectarea regulilor de consolidare. „În 4 zile, 3 morți și 4 răniți". V-am fi recunoscători dacă ne-ați relata faptele.

TRAIAN CIOCAN : Am afirmat răspicat că dorim să li se restituie muncitorilor și țăranilor munca și pămîntul furate.

MIHAI BETEA : Pentru a publica relatarea dv. istorică, trebuie să dezvăluiți sursa.

PETRU CHIOVEAN, Cluj : Ne pare rău dacă v-am deformat numele, dar nu e vina noastră. (Trebuie să scrieți citeț măcar numele). Încercați să faceți un mic sondaj. Veți vedea că cei care nu înțeleg cuvîntul „privatizare" nu înțeleg nici cuvîntul „particularizare". Deci temerea dv. este inutilă.

PARASCHIV IONESCU, Pitești : Dați două citate : „În fiecare știință este numai atît de multă știință adevărată cît matematică conține" (Kant) și „Matematica este știința în care nu știi despre ce vorbești și nici dacă este adevărat ceea ce spui" (Russel). Oricît vi s-ar părea de ciudat, între cele două afirmații nu există nici o contradicție. Profilul ziarului nostru împiedică publicarea unui curs despre fundamentele matematicii. Păcat că nu v-ați gîndit la posibilitatea unui răspuns prin poștă. Așteptăm. P.S. — Ce știți despre parapsihologie ?

ING. GH. CRISTESCU : Există un serviciu special la Primărie care se ocupă de schimbarea denumirii străzilor și pietelor ; problema nu intră deci în atribuțiile noastre.

FULEA VASILE (Cîlnic Alba), PAVELC (Orșova), SUȚU CONSTANTIN (Iași), EMETCU IRENA (str. Rahovei nr. 5, Pitești), AUGUSTIN OZAN (Someș-Vileac, Maramureș). Începînd cu data de 13 martie 1990 vă puteți abona la ziarul „Dreptatea" prin oficiile P.T.T.R.

CHIRIȚĂ LUCREȚIA (str. Letea nr. 13, Bacău) : P.N.Ț.-c.d. cunoaște problemele cu care sînt confruntați orășenii ce vor să se întoarcă în satul natal, dar în condițiile actuale, nefiind partid de guvernămînt, nu vă poate soluționa problema direct. Vă sugerăm să vă adresați d-lui Neculai Constantin Munteanu de la „Europa Liberă", deoarece și el este născut în Pufești.

PETRESCU MIHAI (București) : Aspectele pe care ni le semnalați pot face obiectul unor cercetări penale. Adresați-vă deci procuraturii. În privința speculei s-a dat deja o lege — problema aplicării ei rămîne deschisă.

AVOCAT GHEORGHE VASILESCU (Cluj) : Întrebările care vă frămîntă ne preocupă în mod deosebit. Din păcate nu noi vă putem oferi răspunsurile, ci actuala conducere a țării. Același răspuns și pentru dl. **RAȚIU MIHAIL (Tîrnăveni).** Programul P.N.Ț.-c.d. pentru agricultură nu este similar programului F.S.N.

NĂZĂRESCU ION (Pitești) : Ne trimite un număr al ziarului „adnotat" și „asezonat" cu injurii. Ne pare rău, noi nu vă putem răspunde cu aceiași monedă. Între timp ne-a mai sosit de la dînsul o scrisoare, la fel.

PETER IOAN (Tg. Ocna-Bacău) : Nedreptățile pe care le-ați suportat sînt impresionante. Vă rugăm să vă adresați Asociației foștilor deținuți politici (str. Mîntuleasa nr. 10 București).

RADU DUMITRU (Ștefănești-Vîlcea) : Vă mulțumim pentru datele exacte privitoare la rezultatul real al alegerilor din noiembrie 1946 la Episcopia Bihorului : „Am fost la postul jardarmi C.F.R. cu gradul de plutonier. La 12 s-a închis urna și a sosit un secretar al comitetului de partid Bihor numit Almași și a vrut să ia urna. Atunci am scos pistolul din buzunar și l-am amenințat că dacă pune mîna pe urnă toate cele 7 gloanțe din încărcător le bag în el și, în prezența lui, am numărat voturile și s-au găsit : 6 012 voturi P.N.Ț., 3 200 P.N.L., 800 Uniunea Maghiară și 207 B.P.D., adică comuniști. Am fost arestat imediat după alegeri". Vă sfătuim să vă adresați și Asociației foștilor deținuți politici pentru soluționarea problemelor dv.

MAZILU CONSTANTIN (Drobeta-Tr. Severin) : Ni se adresează cu rugămintea de a-l ajuta să dovedească adevărul în procesul penal în care a fost implicat. Ne pare rău că nu-l putem ajuta direct, dar îl rugăm să apeleze la Serviciile unui oficiu juridic competent.

TITERE VASILE : Pentru anunțuri publicitare, deoarece noi nu avem o astfel de rubrică, adresați-vă ziarului „România liberă".

O doamnă ce semnează **„SETOASĂ DE CREDINȚA SI ADEVĂR"**, trimite pe adresa noastră un blestem. Halal credință !

GILDA L.

Ce nu s-a auzit la TVRL

Referitor la caseta prezentată la T.V.R.L. în seara zilei de 24 martie '90, și din care a lipsit un timp „sonorul", dl. Ioan Matei din Tg. Mureș ne transmite prin telefon lozincile ce s-au strigat miercuri 21 martie '90.

Iată-le :

1. „Iliescu pentru vot / ai vîndut Ardealul tot !".
2. „Iliescu comunistul / frate cu Kiraly hortistu !".
3. „Ceaușescu — Timișu' / Iliescu — Mureșu' !".
4. „Iliescu vinovat / Pentru tot ce s-a-ntîmplat !".
5. „Iliescu judecat / Pentru sîngele vărsat !".
6. „Țăranistii ne sînt frați / De asta-i înlăturați !".
7. „Iliescu de ocară / Trădător de neam și țară !".
8. „Iliescu nu uita / Ardealul nu te vrea !".
9. „Iliescu nu uita / Poți să-ți dai demisia, / Să pleci în Ungaria !".
10. „Televiziunea / Minte rușinea !".
11. „Gelu Voican / Mare șarlatan !".

După cum lesne se poate vedea, **T.V.R.L. ba nu găsește imaginea, ba nu găsește sonorul.** Calm, domnilor, calm și televiziunea liberă... să fie !

SPORT

● **Ieri noapte la Cairo, România — Egipt 3—1 (2—0), golurile marcate de Timofte (min. 19) și Balint (26 și 87).** ● **Alte rezultate în meciuri amicale de pregătire : Ungaria — Franța 1—3 ; Luxemburg — Irlanda 1—2 ; și mare surpriză la Malaga, Spania — Austria 2—3.** ● **În C.M. de hockey juniori : România — Iugoslavia 9—4.**

Ajutor pentru orfani

O curte mare, plină de verdeață, de copaci înfloriți ; undeva în spate sînt leagăne, chiar și un bazin de înot. Totul emană liniște, multă liniște. Chiar ne mirăm cum de nu se aud glasuri de copii la ora aceasta, ora 11, cînd joaca trebuie să fie în toi. Intrăm în clădirea „Casei de copii nr. 1", arhitectură veche, elegantă, grădină interioară, holuri de marmură lucrate din donația Ceciliei Warden (fosta soră a leagănului de copii).

Dar copiii ? Pe aceștia vroiam să-i vedem. Domnul Victor Neacșu, român plecat în S.U.A., a dorit neapărat să vadă un cămin de copii. Domnia sa a fondat o organizație înființată pe 31 decembrie 1989. Deocamdată organizația este destul de mică, ea fiind finanțată de încă trei români, printre care amintesc pe doamna Roxana Neacșu și domnul Robert Adriano.

Dar se prevede că această organizație să fie preluată de o mare companie de bursă din New York, prin intermediul căreia organizația să-și desfășoare activitatea.

Domnul Victor Neacșu mărturisește că a fost foarte impresionat de imaginile referitoare la viața din orfelinate, pe care le-a văzut la TVR în zilele revoluției. Erau lucruri pe care, în mare, le știau sau le bănuiau, iar altele care de-abia acum erau scoase la iveală. Această stare a lucrurilor l-a determinat să acționeze în vederea organizării unui ajutor de lungă durată și nu sporadic, ceea ce va duce la o îmbunătățire a vieții materiale a copiilor.

Domnul Victor Neacșu a donat o importantă sumă de bani. Urmează să se întoarcă din nou în țară, peste circa două luni, cu noi ajutoare, îmbrăcăminte, cît și utilajele necesare. Am aflat de la domnul director Ursuleanu Ion de lipsa unei dotări necesare căminului cu mixere, cît și faptul că cele existente sînt puține și foarte uzate. Există posibilitatea ca, — în cazul defectionării acestora — copiii să rămînă neîngrijiți.

Cît privește ajutorul moral pe care trebuie să-l dăm copiilor, aceasta este o situație foarte delicată și totuși stă în puterea noastră să o putem soluționa. Nu este primul orfelinat pe care-l văd : recunosc că față de cele din Slobozia și Giurgiu, Călărași și Pitești, pe care le-am vizitat, acesta arată bine : condiții civilizate de viață, personal medical binevoitor, grupe mici de copii — nr. copiilor nu trece de 13 într-o grupă — (un exemplu — într-un orfelinat din Pitești o infirmieră avea grijă de 100 de copii !). Aceste condiții s-au datorat în primul rînd și situației „privilegiate" a orfelinatului, căci, aici se făceau afaceri frumoase în spiritul „dragostei pentru om".

De la directorul Ursuleanu Ion aflăm că această situație persistă și astăzi. „Mame" care pînă acum nu dădeau nici o importanță copiilor lor, „mame" care i-au lepădat așa cum nici un animal nu face cu puii lui, așa-zisele mame, acum, cînd au aflat că vin străini să înfieze copii, și-au adus aminte de cei pe care i-au părăsit și s-au întors să-i „recuperezo". Nu de alta, dar pentru ca afacerea să nu se facă prin intermediar, și ca să se poată tîrgui mai bine. Întrebarea este : marci sau dolari ?

Doamna doctor Albu Adina, mi-a relatat faptul că unele mame plătesc simbolic cîte 25 sau 50 lei pe lună pentru copii. Dar există și cazuri cînd pentru nepoata unor ingineri se plăteau 700 lei pe lună. Dar cu banii aceștia se putea plăti o femeie care să îngrijească de copil, sau numai cu jumătate din sumă, copilul putea fi înscris la creșă. De ce nu s-a procedat astfel ? Mentalități și prejudecăți absurde aveau să schimbe destinul multor copii, înstrăinîndu-i de mamă.

Am întrebat dacă după revoluție a fost luat vreun copil acasă. Personalul sanitar s-a uitat lung la mine, a căzut pe gînduri și mi-a spus că nu crede. Citeodată, o bunică vine la leagănul de copii și-și vede nepoțelul, reușind să treacă peste prejudecățile de-a avea un nepot „din flori"... Și acest citeodată se întîmplă foarte rar.

Oare revoluția să nu fi schimbat cu nimic psihologia acestor mame ?

AURA ALEXA IOAN

Foto : Florin Negulescu

Precizare

În articolul „Noi nu purtăm ghioage, ci ramuri de măslin", apărut în ziua de 23 martie crt. în ziarul nostru, dintr-o neînțelegere regretabilă, ortografia numelui d-lui avocat Alexie Chistruga a fost greșită. Facem precizarea cuvenită, adăugînd că titlul articolului este inspirat din cuvîntul dumnealui.

Totodată, dl. Constantinescu-Klaps, președintele Comitetului pe Capitală al P.N.Ț.-c.d., în alocuțiunea sa a subliniat necesitatea unei mai bune activități pentru pregătirea alegerilor. A făcut propuneri, a expus teorii și idei mobilizatoare pentru campania electorală. Domnia sa a făcut de asemenea o amplă analiză a evenimentelor din Ardeal, condamnînd pasivitatea guvernului în problema minorităților și a tragicelor evenimente din Tîrgu Mureș. (VICTOR DANC)

Primele alegeri libere în Ungaria

Duminică, 25 martie 1990 s-au desfășurat primele alegeri libere după 45 de ani. La aceste alegeri au participat observatori din străinătate care au sosit la Budapesta la invitația celor două institute naționale pentru afaceri externe ale S.U.A. : National Republican Institute (Vicepreședinte Robert Henderson) și Democratic Institute (Walter Mondale). Din delegația română au făcut parte : prof. Monica Motez (P.N.L.), Anca Galasiu (P.U.D.), Alexandru Morărescu, (P.N.D.), Liviu Gîrbovan (P.S.D.), Gabriel Andreescu (Grupul de Dialog Social) și subsemnatul din partea P.N.Ț.-c.d.

Au fost prezenți observatori din 17 țări de pe întreg cuprinsul globului care s-au deplasat în toate județele Ungariei. Au fost alegeri cu adevărat libere care au deschis Ungariei drumul către democrație. Numărătoarea voturilor s-a efectuat prin sistem computerizat ceea ce a dat garanția corectitudinii rezultatelor. Iată rezultatele primului tur de scrutin :

1. Forumul Democrat Maghiar (M.D.F.) — 24,29%
2. Alianța Liber Democrată (SZ.D.SZ.) — 20,84%
3. Partidul Independent al Micilor Proprietari (F.K.G.P.) 12,61%
4. Partidul Socialist Ungar (M.SZ.P.) — 10,53%
5. Uniunea Tinerilor Democrați (FIDESZ) — 8,36%
6. Partidul Creștin Democrat (KDNP) — 6,42%.

Cele 172 de locuri în Parlamentul ungar vor fi ocupate după cel de-al doilea tur de scrutin care se va desfășura duminică, 8 aprilie. Nu știm dacă vreuna din formațiuni va obține majoritatea absolută, liderii partidelor consultîndu-se pentru formarea unei coaliții. Vechiul partid comunist (P.SZ.M.P.) a obținut un procent de 3,8% și deci, nici un loc în Parlament.

Sistemul de observare a desfășurării alegerilor de către delegațiile străine, propus de către oamenii politici americani, a avut un rol important în corectitudinea alegerilor.

Sperăm că la 20 mai vom avea și noi alegeri cu adevărat libere.

ROBERT GRIGA

DIN LUMEA LARGĂ

Expoziție românească la Chișinău

● La Chișinău a fost inaugurată expoziția „Tehnica informatică de calcul și de radioelectronică în România". Expoziția are un caracter comercial și constituie, totodată, o invitație la cooperare în producția de electronică industrială, de cercetare și casnică".

Bicicleta redivivus

● Bicicletele și-au redobîndit popularitatea în R.F.G. în 1989, astfel că, anul trecut, au fost vîndute 4,6 milioane bucăți, în ciuda faptului că prețul lor mediu a sporit cu 12 la sută. Circa 80 la sută din bicicletele vîndute sînt fabricate în R.F.G. Acest „boom" se explică printr-o sensibilitate sporită a populației vest-germane față de problemele mediului ambiant și o modificare a utilizării timpului liber.

Videocasetofon perfecționat

● Specialiștii cunoscutei firme japoneze de produse electronice „Mitsubishi" au pus la punct un nou tip de videocasetofon care elimină, în mod automat, reclamele și anunțurile de tot soiul intercalate pe durata unui film artistic sau a unui spectacol, transmise la TV în timpul înregistrării. Eliminarea se face pornind de la faptul că blocul de recepție a semnalelor al casetofonului poate distinge semnalele multiplex, folosite pentru transmiterea filmelor sau emisiunilor sportive, și semnalele stereo sau monoaurale, utilizate pentru transmiterea reclamelor, întrerupînd, în mod automat, înregistrarea. Firma propune spre comercializare trei modele de astfel de videocasetofoane, al căror preț oscilează între 566 și 1 020 dolari.

CROCHIU GERMAN

După acordurile la nivel înalt de la Malta și întrevederea Baker-Șevarnadze din septembrie, cînd Moscova a dat asigurări că nu va face uz de forță în Europa de Est (acorduri similare, privind de data aceasta țările baltice, se așteaptă și de la viitoarea întîlnire din 4—6 aprilie de la Washington), calendarul politic german a înregistrat evenimente de o anvergură fără precedent în istoria sa postbelică.

Spectaculoasa înlăturare a zidului din inima Berlinului și a Europei a deschis capilarele circuitului speranței, infuzînd viață în tot Estul amorf.

Incredibilul a devenit nota zilei...

Din aceeași pălărie au răsărit și dispărut rapid un Honecker, îmbrățișîndu-se cu Gorbaciov, un Krentz meteoric, un Modrow recent întors de la Moscova cu ideea reunificării luminată neutru — pareă mai pomenise și Stalin de așa ceva...

Spectacolul s-a încheiat brusc la 18 martie și **Istoria a** început să-și spună cuvîntul.

Primele alegeri libere din R.D.G. s-au încheiat cu victoria **„Alianței pentru Germania"** (192 de mandate de deputați din totalul de 400 în noua Cameră a Poporului) care susține o rapidă unificare a Germaniei și trecerea spre o economie de piață, fiind favorabilă apartenenței la N.A.T.O.

Cancelarul R.F. Germaniei, Helmut Kohl a cerut imediat intrarea Germaniei răsăritene în Comunitatea Economică Europeană, fără modificarea statutelor Tratatului de la Roma de constituire a Pieții Comune.

Evenimentul de la 18 martie e primul pas concret în afirmarea dreptului la autodeterminare. El deschide perspectiva vindecării unei traume și reînnoadă firul vechii civilizații germane.

Pe plan european el permite așa cum sublinia ministrul de externe vest-german, Hans Dietrich Genscher „accelerarea mersului către o reunire economică și politică a Europei".

Se vorbește mult astăzi de Casa Comună Europeană, dar e evident că fără rezolvarea pozitivă a problemelor națiunii celei mai numeroase (după rusi) din Europa și cu cel mai ridicat potențial economic (Germania Federală e cel mai mare exportator de echipamente industriale din lume), această integrare la scară continentală ar rămîne o utopie.

La 6 martie a.c., Mihail Gorbaciov recunoaște că „R.D.G. este cel mai important partener al U.R.S.S. în Europa răsăriteană și R.F. Germania în Europa occidentală", localizînd astfel probabil, viitorul centru de greutate economic al Casei Comune Europene.

Pe plan ideatic, procesul unificării Germaniei (început sub auspiciile creștin-democraților) semnifică revenirea la făgașul bimilenarei noastre civilizații și rejectarea ideologiei marxiste.

În acest ceas greu al istoriei contemporane, cînd estul european se găsește vlăguit și destabilizat, purtînd în sine germenii generatori de conflict și haos, exemplul german de regăsire rapidă de sine și revenire în circuitul valorilor perene e încurajator și stenic!

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P.O. Box. 12-201, telex 10376 prsfir București, Calea Griviței nr 64—66.

Tiparul : Combinatul poligrafic București.